

Na totálnej strane „zla“

(nikdy neprešlo žiadnou jazykovou korektúrou)

Spadol som do totálneho „zla“, keď som zarobil prvú miliardu EUR. Vymyslel som myšlienkovú štruktúru, pri ktorej ženy dostanú orgazmus za päť EUR. A dal som to patentovať.

A väčšina žien používala môj vynález na svete ako sa pije Coca Cola (TM).

Pol miliarda žien sa do mňa „zamilovala“ v povolenom rozsahu, pol miliarda žien ma chcela, a pol miliarda žien na mňa začala poľovať svojimi myšlienkami.

Stal som sa príliš slobodným, stal som mužom, ktorý naozaj vlastní ženský orgazmus, a ostatní muži so mnou prehrali súboj.

Môj mozog sa stal zakonzervovaným, a kdekoľvek som prišiel, bol som číslo jedna. Nebolo miestnosti, trademarku, patentu, služby, ktoré by boli pre mňa neprekonateľné.

Býval som v hoteloch, býval som vo vilách, a dostal som sa ku knihám, ktoré sa nikdy nedostanú ani do zakázaných pozícií vo Vatikáne (i ten už patril správe spoločnosti tak, ako to bude nastavené nižšie).

Ale mal som jedno slabé miesto, bola ním láska. V okamihu, v ktorom som získal patent na ženský orgazmus na základe myšlienkového operácie, láska sa stala mojim nepriateľom, a pri akomkoľvek zblížení so ženou, som sa najskôr ocitol na totálnej strane zla.

Prechádzali mnou myšlienky, ktoré mi nepatrili, bol som atakovaný základnými mobilnými telefónmi a pozíciami tých, ktorí naozaj milujú. V úvode, pokiaľ sme nepokročili.

Svet sa - na začiatku informatizácie a prístupov k ľudskému mozgu - konečne opäť rozdelil, našiel svoj dualizmus, ktorý nemal od historickej studenej vojny:

Na jednej strane stáli ľudia, vedení (i) mnou, ľudia, ktorí platili (aj) za môj patent, a na druhej strane stáli tí, ktorí dokázali „milovať a precitovať“.

Neexistovali síce hranice, ale ľudia sa poznali, ako sa spoločnosť delí v jej večnosti.

Bol som chránený len jednou polkou ľudského bytia, a nedokázal som sa zamilovať, mohol som žiť iba v pozíciách, ktoré sa vytvorili v hierarchiách prežívania.

Ten, kto sklonil hlavu predou mnou (prirovnanie: bol v materiálnom rebríčku, v dôležitosti... reálne pod mojím právom na život), patril môjmu trademarku, a ten, pred ktorým som sa vnútorne roztriasol, bol na strane „dobra, čo ma roztáčalo na stranu zla“ (zdôrazňujem, v začiatkoch!), ktoré som ustál iba za tú najväčšiu cenu... ktorou ste (aj) vy voči mne...

Neskôr sa i štruktúra týchto viet zmenila (**zmení**), a dostala (**dostane**) taký rozsah, ktorý bude opísaný nižšie.

Chcel som sa dostať k ženám, ktoré nezaujímal môj patent!

Chcel som poznať „dobro“, a spoznať ľudský patent, ktorý ho spravuje!

Chcel som milovať, a byť milovaný – ešte raz, rozhodol som sa zaplatiť za to najvyššiu možnú cenu, ktorú som mohol ponúknuť!

Ale to je iba úvodná metafora.

Žena ovláda ľudské dobro a zlo, ak ju necháte, pretože rodí nový život. Bola to žena, kto odtrhol jablko podľa najčítanejšej knihy, ak sa pohybujete v skupine, ktorá tú knihu stále číta.

A bol to muž, ako ja, ktorý jej núkal štruktúru myšlienok, ktorá ju dovedie k orgazmu na strane správy spoločnosti. Stačilo si zakúpiť na pätnásť minút určitý priestor v (jej vlastnom) ženskom mozgu (ktorý už patril korporáciám), a prístroj, ktorý skonštruoval môj tím, jej bol schopný vsunúť „potrebné informácie“, ktoré potrebovala, aby dosiahla „ženský orgazmus“ do jej bytostnej podstaty, ktorú formuje jej mozog, ktorý bol atakovaný tým, čo žena potrebuje v jej štruktúre myslenia na dosiahnutie daného stavu!

Samozrejme, ešte raz - je potrebné zdôrazniť, že toto mohli používať len ženy, ktoré patrili korporáciám a materiálnemu životu ako celku!

Dnes som vyplatil poslednú platbu žene, s ktorou som žil posledný polrok, a okamžite ma prestala „milovať“.

Svoju štruktúru myšlienok som si na základe môjho vlastného prístroja nastavil tak, aby som necítil nič viac, ako som potreboval.

Tichá dohoda s konkurečnou firmou, ktorá sa zaoberala mužskou štruktúrou myslenia, bola jednoznačná:

Nezasahovať do mužského myslenia tých, ktorí sú kúpení.

Oni nebudú zasahovať do ženského myslenia, ktoré spravuje „moja firma“ (ktorá spolupracovala s vládami korporácií).

Vedel som sa inteligentne podeliť, a finančné toky boli nastavené tak, aby som prežil v ochrannom pásme.

Áno, čo som naozaj chcel, ak som mohol vypnúť „všetko“, čo spravovalo a chránilo môj mozog? (O čom vás nerád informujem, lebo vy také možnosti na vypnutie nemáte.)

Ženu, ktorá mohla slobodne myslieť!

Ženu, ktorá mohla slobodne milovať!

(text sa bude ďalej vyvíjať, toto sú len heslá)

Lenže to by som musel podviesť svoju vlastnú správu a tím profesionálov správy nastolenému systému, ktorí zasahovali i voči mne, ak som narušoval podmienky fungovania (konali v mene

nastavenia, ako koná každý dobrý antivírusový program, skonštruovaný pre mužský mozog, ocenený v určitom segmente funkčnosti) - a presne to som chcel, pretože bolo zábavné... **chcieť to** - a v mojej pozícii dokonca brané ako rozmar človeka, ktorý „má predsa ten patent“.

Jediný problém bol v tom, ako som už naznačil vyššie, že bolo takmer nemožné – odpútať sa, nakoniec, pomer kúpených voči slobodným sa čoraz viac preklápal na stranu kúpených!

Ibaže by to „niekomu“ vyhovovalo...

Nemal som vyšší cieľ, ako bojovať proti sám sebe, a tým spoznať konečný stupeň ovládania človeka.

Už som vedel, ako vypnúť moju kontrolu, hoci som nepochyboval, že moji kontrolóry o tom vedia, avšak niektoré finančné toky boli nastavené tak, aby ma nechávali slobodného na päť minút, a ja som uvidel v mojej otvorenej hlave rozsah poschodí všetkých ľudských myšlienok kúpených.

Tí, ktorí mali čo ponúknuť správe spoločnosti, nebolo problém atakovať ich myšlienky, prebrať ich myšlienky, nadviazať s nimi spoluprácu, pracovať s ich „bytosťami“, mozgami komplexne.

Ale boli tu ľudia, ktorí boli chránení láskou ako takou! Na nešťastie správcov systémov, ono to je zariadené tak, že títo ľudia si v mozgu akoby utvárali neprekonateľné bariéry, s ktorými sa nedalo pracovať, ktoré sa nedali čítať v takom rozsahu, aby sme vlastnili ich život, aby sme im diktovali podmienky prežitia.

- Alebo sme to tak chceli... -

Ale keďže ich bolo čoraz menej, pred rokom vyšiel zákon, ktorý staval týchto ľudí do ťažkej pozície, a nútil ich nosiť elektronické srdce s bleskom vo viditeľnom rozsahu, ktoré vždy zabliká pri kontakte s (naším) človekom korporácií v takom rozsahu, aby daný človek vedel, že spolupráca je zbytočná. Avšak ako kompenzácia, týmto ľudom bolo poskytnuté každoročné finančné vysporiadanie.

Udržiavali sme ich „na dôchodku skutočnej lásky“.

Tým vznikla chcená segregácia: ľudia s mozgami globalizácie, ktorí pracovali len podľa schopností, talentu a stanovených pravidiel na takom stupni kontroly, že vznikla „nová“ spoločnosť, kde každý zažíval taký životný pocit, ktorý si kúpil. A potom tu boli ľudia, ktorí dokážu milovať v slobodnom rozsahu ich poznania a na základe toho „mohli zvážiť“, či sa chceli-nechceli podieľať na „novej“ spoločnosti.

Ich prechod k nastolenému systému posudzovali komisie, kde sa hodnotila funkčnosť ich mozgu a konečné napojenie na ovládanie štruktúry myšlienok!

Čo bol „povinný dôchod lásky“?

Samotnému systému vyhovovalo udržiavať týchto ľudí v nečinnosti, takže ich podporoval, a financoval ich spoločnosti a mestá, a vytlačil ich do ničnerobenia a zbytočných štruktúr myšlienok, do meditácií, do umenia, ktorému rozumeli len v segregovaných skupinách. Týmto ľudom bola schematicky odobratá veda, a akékoľvek progresívne myslenie bolo v skutočnosti vytlačené na okraj.

Progresívne myslenie a konanie, ktoré niečo posúvalo, bolo iba na strane kúpených.

Môžete sa ma spýtať, napriek všetkým mojim predchádzajúcim slovám, prečo som chcel „segregovanú“ ženu, ak som mohol mať ženu, ktorá by chápala presne môj rozmer podľa nastavených pravidiel?

Chcel som pochopiť slepú vetvu, možno som chcel pochopiť to, čo mi unikalo, a to, kam nezasahoval môj patent. Mal som na to právo, pretože to právo som si vytvoril sám v sebe, a mohol som zaplatiť za toto právo! Tak mohol?!

Bola to výzva!

Nevedel som, čo je to „milovať“, ale vedel som, čo znamená „mať ženu, ktorej myslenie vám patrí, ak spĺňate jej požiadavky.“

A túžil som po žene, ktorá by mi nepatrila aspoň v jednej vete!

Ako ste si mohli všimnúť:

Moje vyjadrenie:

...že chcem...ženu, ktorá mohla slobodne milovať! - môžeme teraz chápať naozaj nie celkom jednoznačne!

Moju požiadavku som oznámil najskôr oficiálne, pretože som chcel, aby som bol posudzovaný podľa pravidiel, ktoré som sám uznával. Oznámil som ju počas kontroly mojich myšlienok – v spánku.

Keďže som bol zaradený do najvyššej možnej pozície a hodnoty v rámci spoločnosti „kúpených“, bol som kontaktovaný okamžite a môj pocit bol nastavený pozitívne!

Vybral som si kontrolu ženskou osobou, ktorá ovládala všetky dostupné moderné sociálnopsychologické informácie, vzťahujúce sa na moju hodnotu, zaradenie, potenciál, zabezpečenie a dĺžku života.

Chcel som fyzickú kontrolu, nie informačnú (na diaľku: mozog-stroj, alebo mozog-mozog), ako tí, ktorí musia mať iba informačnú kontrolu-dialóg.

V okamihu kontroly som býval v mojej druhej vile, v ktorej som sa práve začínal cítiť sám, ale ešte

som si nechcel objednať (rozumej zmeniť nastavenie) iný pocit. Mal som rád, ak som mohol byť presvedčený, že „toto som ja“ viac ako vy.

Nechcel som do svojho sveta púšťať iných ľudí, len tých, ktorí mi v rámci korporácií mohli niečo priniesť, veď fungujete inak?

Áno, tu sa otvára položka priateľstvo. Systém, ktorý nás ovládol, túto položku nevykazoval, ale dal jej trochu iný význam. Aký?

Možno i takýto:

Zvonček na mojej vile sa ozval blúznivým popevkom detskej uspávanky. Mal som rád, keď som sa po vile mohol pohybovať nahý, a opájať sa pocitom, že vďaka patentu môžem byť aj videný nahý, a stále som „normálnejší ako vy“. Neobliekol som sa. Vedel som, že žena, ktorá prišla, vydrží hocičo, pretože ako posudzovateľka mojej požiadavky bude na strane, o ktorej sme si nepovedali ani v tejto knihe. Povedzme, že to je strana, ktorú by som „miloval“, ak by som vedel, čo je to milovať.

Otvoril som jej dvere a ukázal som sa jej v plnej nádhere. Ani jej nemyklo tvárou. Držala sa iba mojich očí.

- Je to nevyhnutné? - spýtala sa a dotkla sa pravým ukazovákam svojej hlavy, pričom mne v tom okamihu puklo v hlave. Žmurkol som oboma očami.

Prišla žena, ktorá jej presne môj fyzický typ (ktorý ma priťahuje v rozdanom systéme).

- Nie. Dajte mi chvíľu. Ak je potrebné ospravenie, ospravedlím sa. Ale v mojom postavení...
- Samozrejme, vedela som, v akom ste stave. Bolo by vhodné, ak by ste ma rešpektovali.

Opäť mi puklo v hlave, mierne sa mi zatli zuby, ale natoľko ma potešila jej príťažlivosť, hoci som ju očakával, že som konal výhradne podľa jej želaní.

Napriek tomu som ju vpustil dnu, uvidela môj nahý zadok, ako som sa vzdal'oval, aby som sa obliekol.

- Sadnite si, a buďte uvedomelou, - povedal som najuvoľnenejšie ako som dokázal, keďže som bol vo vlastnom, a právo korporácií mi to odsúhlasilo.

Iba sa pousmiala, a v očiach jej zablikalo na modro, a mne prešla srdcom akási vlna. Ona sa dotkla srdca pod ľavým prsníkom, tak ladne, ale nie slobodne.

Sadla si a s príručnej tašky s nápisom „Prestigio“ vytiahla počítač, zapla ho, žmurkli jej obdivne oči, ja som pocítil akýsi prúd vo vlasoch, ako som sa obliekal. Rozhodol som sa „dnes“ nosiť len biele oblečenie.

Ona prišla v čiernom kostíme.

- Môžem vám niečo ponúknuť?

- Už som sa nastavila, ďakujem.

Keď som si k nej prisadol, stretli sme sa očami, kliklo mi pravé ako, kliklo jej pravé oko.

- Takže chcete spoznať slobodnú lásku, ktorá nám nepatrí? - spýtala sa tak akademicky presne.
- Áno.
- Takže my vám nestačíme? - a usmiala, a ak by som nebol ten, koho patent používa aj „ona“, možno by som jej uveril!

Ako som sa na ňu pozeral, uvidel som všetky jej orgazmy, ktoré si „odo mňa mohla kúpiť“.

Ako som sa pri nej cítil? Ako pri žene, o ktorej viete, že nepovie nič, čo by zmenilo váš osud, lebo používa váš patent!

- Nie, nestačíte. Viem všetko o vašej štruktúre myslenia.
- A my vieme všetko o vašej. Sme si rovnocenní.
- V okamihu, ako používate môj patent, si nie sme rovnocenní.
- Predali ste nám iba komfort a ulahčili ste nám život. Odteraz plodíme deti ešte slobodnejšie.
- Neplodíte deti slobodnejšie.
- Ak fungujeme na dohode medzi mužom a ženou, život je jednoduchší. Plodíme slobodnejšie.

Pochopil som, že je zbytočné čokoľvek povedať.

Radšej som sa do nej pozrel.

A ona povedala:

- Ak si budete želať plodiť deti so ženou, ktorá sa pritom nebude cítiť slobodne, môžeme urobiť výnimku.

Hodinky odbili celú jednu hodinu.

- Požadujem slobodu, požadujem prístup k láske, - povedal som a dotkol som sa ucha, skôr ako mi uchom samovoľne čosi prešlo, takže som mal pocit, ako by sa mi ho niekto dotkol aj bezo mňa.

Zasmiala sa mi do tváre.

- Chcete slobodu?
- Áno.

Postavila sa. A začala sa vyzliekať. Nezasiahol som. Bola príliš prítlačlivá.

Opäť mi čosi puklo v hlave. Sklonil som hlavu, celkom automaticky, v okamihu, v ktorom si „ona“ dala dole podprsenku od veľkého víťaza „kapitalistického súboja o podprsenky“. Podprsenku pokojne položila na stôl.

Teraz som bol ochotný uznať víťazstvo toho výrobcu, a nevedel som prečo...

Pozeral som sa na jej prsia. A pocítil som smútok, ale iba na chvíľku, pretože ihneď sa vo mne naštartovala potreba muža.

Bez otázok prešla k nohavičkám, dala si ich dole. A opäť ich položila na stôl. Presne vedľa podprsenky. Veľmi uhladene.

- To samo, - povedala tak vzdelane, ak vôbec v takej krátke vete môžeme nájsť vzdelanie.
- Viem, - povedal som. Ale v skutočnosti mi došli slová. Bol čas na činy.

Pozerala sa na mňa ako žena korporácií, ktorá chce liečiť muža, tak ako potrebuje!

Uvidel som jej krásne vyholenú... A vyplazil som jazyk. Žmurkla oboma očami. Potom ľavým, a potom pravým.

Automaticky mi kývlo hlavou, ako keď kývnutím „hovoríte áno“.

- Toto je láska, - povedala, a mne bolo jedno, že klame.
- Áno, - povedal som, ako som sa k nej nahol. Chcel som jej lízať jej pošvu. Krásne voňala, a moja závislosť na ženských pošvách sa tým iba potvrdzovala.

Mali moje slabé miesto, a stále mi ho ponúkali!

- Ja... chcem... naozaj... spoznať... lásku... - šepkal som pomedzi to lízanie.

Myslím si, že sa pousmiala.

Myslím si, že teraz... chcela použiť môj patent nezávisle na mne!

- Používam váš patent, kupujem si ho! - vykrikla, očami jej prešiel červený záblesk, a jej štruktúra myšlienok sa stala mojou – bezo mňa.

Môj patent je dodal presne to, čo jej mozog potreboval „vedieť, cítiť a precítiť“ v tomto okamihu, aby zažila orgazmus, položený na oltár správy spoločnosti.

Cítil by som sa nepotrebným, ak by som naozaj nevidel jej pošvu, a všetko, čo som potreboval. Nechýbalo mi, že „nemám ju“. Bol som stratený muž, ktorému práve ukazovali, že láska „nie je potrebná“, ak konáte tak „ako ja“.

- Povedzte mi, čo chcete počuť... Zažívam orgazmus, poviem vám hocičo, čo si objedná váš mozog... - povedala tak nadšene.

Neveril som v jej orgazmus, „keďže som ho skonštruoval“. Neveril som v jej slová, pretože mohla byť v mojom mozgu aj bez jej slov. Jej pošvový sekret bol všetko, čomu som veril.

- Čítajte môj mozog! - prikázal som jej.

A ona, napriek štátnemu korporatívnemu orgazmu, roztvorila oči a pozrela sa do mňa „televíznymi“ očami, skúmavými moju, už dávno poznanú, podstatu v povolených schémach:

Nepovedala sama za seba:

- Keď povolíme ženám slobodu a sebareprezentáciu, nastáva úpadok spoločnosti! - takmer vykričala, ako sa jej orgazmus stal realitou globalizácie.

Rozhodol som sa strčiť do jej pošvy ukazovák a zakričal som:

- Povolte mi spoznať lásku slobodnej ženy, alebo vás nepomilujem!

A ona sa rozosmiala:

- To som ja... len ja... kto môže rozhodnúť!

A mne bolo jedno, že klame, povedal som iba slová, v skutočnosti som chcel mať svoj penis v jej pošve a zabudnúť!

- Zabudnime! - vykričol som.

A z nej vystrekla pošvová tekutina.

- Vlastníte moju štruktúru myšlienok. Som vaša! - vykričala. - Pomilujte ma v mene korporácií, ktoré vlastníte. Chcem byť pomilovaná mužom, ktorý vlastní ženský orgazmus!

A odznova mi bolo ukradnuté, že táto žena, napriek tomu, že pôsobila „inak ako ostatné“ používala vety „len ako ostatné“.

Vnoril som do nej svoj stoporený penis, a tvár sa mi zvrátila bolesťou. Cítil som chvíľkovú odpornú strašnú bolesť, a „ona“ ma pohladila po tvári, očami jej prešiel čierny záblesk, dotkli sme sa jazykom o jazyk, a už som cítil-necítil „absolútne nič“!

Prirážal som do nej, a plakal som pri tom. Presne toto bola moja liečba.

- Opakujte si, láska! Láska... - prikázala mi.

Zašepkal som:

- Láska, láska, láska...

- Čo chcete ešte spoznať? - povedala tak jemnocitne a „rozumne“, počas koitu. - Ešte vám zostáva päťdesiattri sekúnd do orgazmu...

Pobožkal som ju a ona pobožkala mňa.

- Povoľte mi preniknúť do sekcií tých, ktorí milujú... preniknúť... do... segregovaných... - a prenikal som do nej tak živočíšne a pravdivo. Už sa viac milovala ona so mnou, ako ja s ňou.

Už naše milovanie držala iba ona.

- Chcem sa vzbúriť proti môjmu času... výstrelu! - vykričol som, keďže mi dovolila vykriknúť. No, nepustila ma.

Doviedla ma automaticky k orgazmu, rozplakal som sa.

- Ďakujem, - povedala ako vlastnila moje telo, pichlo ma v pečeni. A ona sa dotkla svojej

pečene – zvonka si na ňu priložila ruku. A znova ma pichlo v mojej pečeni. - Len, aby ste vedeli, že vás máme, - a usmiala sa, prebral som jej úsmev.

– Môžeme prejsť k ďalšiemu bodu rokovania? - povedal som zronený. Ale poďakoval som jej.

Preložila si nohu cez nohu.

Zase som uvidel jej pošvu, a takmer som sa zbláznil: moje pocity sa podobali na všetko, čím ste nútení byť v tejto dobe.

– Prosím vás, mohli by ste sa obliecť? - poprosil som ju, lenže ona vycítila z môjho mozgu, že sila korporácií je vo mne silnejšia.

Dotkla sa svojho vydráždeného klitorisu a povedala:

– Chcem vám znechutiť hľadanie lásky v ženách a pripomenúť vám, že nám vyhovuje, ak ste udržiavaný v stave, ktorý sme si práve ukázali. Vy to predsa chcete sám. Totálne riadená spoločnosť je ako totálne riadená súlož, nemyslíte?

– My sme sa najskôr milovali... slobodne, - prehltol som, aj keď som vedel aká je pravda.

– Áno, vy ste moja sloboda, - a usmiala sa so zubami, ktoré cerí iba na toho, kto si zaslúži, keď „ona“ ocení... že si zaslúži.

Bol to ten typ ženy, ktorý vás privádza do zúfalstva. Chcete byť s ňou – neviete prečo chcete byť s ňou – a zrazu vám je jedno, že ste pod vládou korporácií! Že ste menom globalizácie!

- Jedna, - povedala - a mne žmurkli obidve oči. Puklo mi v srdci, v hlave, a praskli mi obidve ramená.

– Pošva, - povedala - a ja som sa zohol k jej pošve, už nie sám za seba.

– Líž ma v prospech toho, čo chceš len ty... - a ja som vykonával jej príkaz.

Bol som činnosťou, žiadna viera, žiadne dobro alebo zlo, konal som a odznova som bol prázdny muž.

– Čo chceš naozaj? - spýtala sa ma tak ostro.

– Lízať tvoj pohlavný orgán, - odpovedal som úprimne. Toto bola pravda okamihu.

– Prečo to chceš robiť?

– Lebo chcem uvidieť raz ženskú lásku k mužovi!

Nesmierne ma zaboľelo v krku, a pre tentokrát mi bolestivo puklo v hlave.

- Prvý šok! - zaujúbala. A mnou myklo, dotkla sa temena mojej hlavy. Telom mi prešiel „neznámy“ prúd.

– Ak ma pomiluješ... čo ma pomiluješ... budeš mať krásny sen... a môžeme ti sprístupniť niečo zo spoznania tých, ktorí milujú.

Vedel som, že sa so mnou iba hrala. Stratil som „poznatie“, či to, čo sa deje, chcem naozaj i ja sám.

Už som iba konal bez vôle a charakteru.

Povedala:

- Ja...

Zopakoval som po nej:

- Ja...
- My...
- My.

Ovládol som sa. Postavil som sa. Sledoval som svoju erekciu. Pozrela sa na mňa, a moja prvá myšlienka, ktorú som si uvedomil, keď sa pozrela...:

- Chceš naspäť svoju vôľu a charakter?
- Áno, - povedal som nahlas.

Ona sa zasmiala.

Opäť sa dotkla klitorisu.

A ja som sa zase zohol k jej pohlavnému orgánu.

- Dokedy? - spýtal som sa.
- Dovtedy, dokedy nevylížeš z mojej pošvy všetok tvoj spermat... a ja nepocítim, že vo svete korporácií je žena rovná mužovi, pokiaľ má právo kúpiť si štruktúru myšlienok za rovnakú cenu ako muž.

Stratil som pri nej prehľad „o svojej slobode“ konania. Používali presne cieleňú taktiku. Zabúdal som na to, čo som pôvodne chcel.

Na svete už nie je žiadna sloboda, ak zabudnem na miesta, kde žijú segregovaní milujúci.

- Čo má spoločné môj spermat s mojím predsavzatím? - spýtal som sa, a sánka sa mi potom „zatla neznámou silou“.
- Je súčasť tvojej hodnoty, ktorú máš a kvôli ktorej som tu a správam sa tak, ako potrebuješ.

Oči sa jej zmenili, tvár sa jej vyjasnila, ako som vylízal všetok svoj spermat. Obliekla sa, veľmi pokojne a „vyrovnane“.

Cítil som sa naozaj vyslobodene, a ona si vychutnávala „môj pocit slobody“!

- Viem, čo chcete, - povedala, a dotkla sa ukazovák o ukazovák. - Naša ponuka?

Počúval som, a pri pohľade do jej tváre mi jej pošva nebola nikdy vzdialenejšia = práve som zabudol na to, že bola iba ďalšou v poradí, ktorá mi ukázala silu „rozdanej spoločnosti“.

- Vzdajte sa svojho patentu, a my vám zabezpečíme, že vás vyradíme a zaradíme medzi tých, ktorí milujú... - pri tom slove sa zatvárala povýšenecky, ale rýchlo sa ovládla: - Budete môcť žiť medzi nimi a spoznať ich tajomstvá, spoznať ich umenie žiť, ktorému veria.

- Môj patent je to, čo som ja pred vami.
- Áno, keď nám ho dáte, pocítite čo je to absolútna sloboda, pochádzajúca z nášho nezáujmu.
- Absolútna sloboda nejestvuje.
- Oni hovoria, že je to Boh, ktorému veria v milovaní. Tak to nazývajú.
- Tomu neverím, verím v svoj patent.
- Aj my veríme vo váš patent, ale je to férová ponuka. My vám teda ponúkame absolútnu slobodu... za váš patent.
- Dokážte mi, že absolútna sloboda jestvuje.
- Vy chcete hľadať lásku. Nie je absolútna sloboda ukrytá i v tom, že vám to dovoľíme, a už nás nebudete zaujímať vo vašom hľadaní? Absolútna sloboda je podľa nich skrytá aj v láske, vďaka ktorej oni vidia svet inak ako my. My ich pohľad neformujeme, keďže ich pohľad nepotrebujeme. Žijú už iba vďaka nám, lebo konáme už iba my. Láska je mŕtva vetva.
- Nežartujte so mnou.
- Žartovala som s vami, keď som sa s vami milovala.

Moje chcenie mi diktovalo zmeniť moju históriu.

- Dobré, dám vám môj patent, peniaze mi ostanú...
- Peniaze nás nezaujmajú, ak už máme váš patent.

Žmurkla oboma očami, trávacím ústrojenstvom mi odznova prešla „správa systému“, nadvihlo ma zo stoličky.

- Dáme vám, čo budete chcieť. Vyhostíme vás medzi milujúcich. Budete prvý, kto stratí našu správu. Váš mozog bude uvoľnený na milovanie, ale keďže neovládame alebo... ešte raz... nepotrebujeme ovládať procesy pri milovaní... nezaručujeme vám, že budete milovať medzi milujúcimi.

Nesmierne som sa potešil.

- Som tak šťastný, že už necítim bolesť z toho, že som sa s vami miloval.
- Nepodstatné veci sú vyradené. Pre mňa ma táto spomienka len pracovnú hodnotu. Bola to terapia.

Ach, a ja som si myslel, že to pôjde ťažšie, a pritom som bol iba pomilovaný – a potom mi bez akýchkoľvek pripomienok dovolili „vzdať sa korporácií a globalizácie v nás“.

- Potrebujem váš podpis a nezvratné vyhlásenie vášho mozgu, že sa vzdávate patentu, a vaša štruktúra myšlienok už nebude tým patriť do najvyššej možnej kasty.

Hnala ma potreba „milovať“, pozrel som sa na ňu, a poslal som jej „to“ – do očí. Opäť žmurkla.

- Strácate právo na naše pošvy, - povedala tak vážne. - Pokiaľ nepovieme inak...

A pokračovala ako žena, ktorá hodnotí muža bez zaujatia:

- Strácate ochranné pásmo, budete kontaktovaný už len za účelom, aby sme vás previezli do segregovaných oblastí, ktoré sa tak či tak zmenšujú.
- Mne to za ten pokus stojí.
- Nič nestojí za taký pokus, podľa mňa, - povedala, ako by mala právo na nejaký vlastný názor.
- Vy máte právo na vlastný názor?
- Už ste vzdal vášho patentu, už mám pred vami to právo a vy ho strácate.
- Stále môžem preplatiť váš život... - ale zasekol som sa v myšlienke, a ona sa mi zasmiala do tváre.
- Svetom hýbe štruktúra myslenia, tie najlepšie štruktúry myslenia sú vždy na predaj za veľké sumy. Chcete si kúpiť deň, v ktorom bude vaše ja také, aké je dnes pri mne? - spýtala sa tak vážne.
- Áno, - odpovedal som nie celkom sám za seba.

Povedala mi sumu, a ja som nežmurkol, v okamihu prebehla platba, mužský mozog a ženský mozog sa zase raz dohodli.

- Môžem sa vám dnes venovať, - povedala tak vážne, keď prebehla platba.
- Prečo žijete? - spýtal som sa, lebo som z nej cítil moju slobodu!
- Teraz pre vás, a vyslobodzuje ma to, - povedala s úsmevom. - Nechcete byť sám, zaplatili ste za to, a ja rešpektujem vašu silu, štruktúru myslenia, ktorú si obhajujete obsnosťami, ktorými disponujete. Teraz pracujem pre vás do zajtra, do šiestej hodiny rána.
- Ešte pred chvíľkou ste hovorili, že vás nezaujímajú moje peniaze.
- Teraz pracujem... už... pre vás, patent... už... nemáte, teraz ste iba tým, čím sú vaše peniaze v našej spoločnosti.

Potreboval som ju objasniť, hoci som vedel, aká je pravda. Objasnil som ju. Stále krásne voňala.

Ona objasnenie opätovovala.

- Chceme, aby ste ma pripravili na cestu do segregovaných oblastí, - povedal som jej. Tento raz nežmurkla, podržala očný kontakt.
- Každá žena z nás by vás pripravila rovnako.
- Už som si na vás zvykol, a cez vás som predal môj patent.
- Váš patent, som na ňom závislá. Prepáčte, za okamih, napriek službe pre vás, si opäť kúpim orgazmus pre moju štruktúru myšlienok. Potrebujem to. Žijem vďaka tomu. Som tu vďaka tomu.
- Môžem vám to zakázať.

Len sa usmiala.

Prevrátila oči, roztvorila ústa, a vydralo sa z nej:

- Ja... ja... ja... som prítomná... a viem o tom... Je to všetko... čo môžem dostať... Dnes chcem ísť ďalej... - a potom už iba opakovala „ja“.

Sedel som pri nej, a pozeral som sa na „závislú ženu“. Ako som videl jej orgazmus v štruktúre myslenia korporácií a globalizácie, napadla ma otázka, prečo žijem. Odpovedli už iba moje cítenia:

- Aby si našiel milovanie.

Ale nakoľko som bol úprimný sám k sebe, keď som nevedel, čo je to milovanie?

Upokojila sa, a povedala:

- Som pri vás. Nabila som sa pozitívnou energiou.
- Mali by sme konať. Chcem čo najskôr odísť.

Moja vila zmenila farbu, v okamihu ako som predal patent, zmenilo sa nastavenie ochrany. Teraz som bol už iba „bohatý“. Už som nebol dôležitý!

Už som nemal rešpekt!

Už som nebol číslo jedna!

Už som bol ten, kto chce milovať a uveril „klamstvu“, ktoré za klamstvo považuje „náš život“.

Okná sa začali zatvárať, klimatizácia sa vypla, ako sa žena dotkla mojej ruky:

- Môžeme ísť, do centra oklamaných. Tam odteraz patríte.

Sklonil som hlavu, a puklo mi v hlave, ako keby som tam mal nejaký „zámok“.

Nasadli sme do automobilu, ktorý si nikdy nekúpíte, ale keďže som si ho kúpil „ešte ako číslo jedna“, už mi nenadnášalo ego, ako som ho viedol po ceste. Žena vedľa mňa si zívla.

- Ženy zívajú, keď muži ako vy... idú do centra pre oklamaných.
- Muži ako vy... to som už dávno nepočul... Som muž... iba ako ja...
- Už viac nie, - vydralo sa z nej, ako som porušil prvý predpis.

Auto však automaticky spomalilo, ozval sa automatický vodič:

- Ako občan, patriaci do druhého levelu, ste povinný dodržiavať predpisy za akýchkoľvek okolností, nech aj mierite do centra oklamaných. Výnimky už nie sú povolené. Máme váš patent.

Až tu som si uvedomil, že som svoj patent predal príliš jednoducho, jedinou mozgovou operáciou.

„Cesta za láskou predať nemôže byť až takto jednoduchá!“

Veľkých vecí v živote sa človek zbavuje tak rýchlo a jednoducho!

Centrum pre oklamanych financovalo najväčšie konzorcium, ktoré kontrolovalo štátne rozpočty. Mierili do neho muži a ženy, ktorí a ktoré boli nútení žiť sami a samy, ktorí a ktoré nezvládali nastavané pravidlá a nemali si ako objednať, zaplatiť opravu myšlienok, tela, a všeobecne: ponúkaných eventualít.

A teraz som tam mieril i ja, pričom ešte včera som si myslel, že tam „nikdy nepôjdem“. Myslel som na toto centrum pre to, lebo patrilo medzi jediné „miesta“, kam „nesiahal“ môj patent.

Príjemná zmena?!

- Život musí byť aj o tom, aby sme zažívali aspoň raz za čas niečo iné ako stereotypy, - povedala, ako som zastavil automobil. Niektorí muži pochopili, že prišiel víťaz. Ale muži na uliciach ma nezaujímali. Mužov, ktorí patrili ulici... som zvykol volať „prázdny stanovišťami“. Mali málo informácií a nedokázali ovplyvniť chod... ani svojho života.

Vystúpil som, a moje ego bolo schladené, ako ma žena vedľa mňa „duševne viedla priestorom“.

Ihneď sa pri nás pristavila iná – nepríťažlivá žena. Pozrela do „do mňa“. A s potešením mi oznámila:

- Vy nie ste ani dole, ani hore. Vy už medzi nami iba ste. Tak vitajte medzi oklamanými, - povedala veselo a pozrela sa na ženu vedľa mňa.

Nepríťažlivejšie prešlo pravým okom modré svetlo – a ja som bol donútený skloniť hlavu, na čo som nebol – naozaj – zvyknutý.

- Poďte, už patríte k nám. Do mozgu sa vám vnoruje informácia o zaradení. Ďakujeme za váš patent.

- Ďakujeme za váš patent, - povedala mi zrazu úplne neznáma žena veľmi podobným hlasom ako nepekna.
- Ďakujeme za váš patent, - ozvala sa jedna z oklamanych. - Škoda, že si ho už nemôžem kúpiť. Povedali mi, že bez neho... som chorá. Nefungujem. Ale milujem vás, - pri slove „milujem vás“ ňou nepekne zatriaslo. - Vďaka vám som zažila najkrajšie životné okamihy. Tie sú síce preč, ale ďakujem vám. Aspoň viem, čo znamená **mat' to** a potom **to** stratiť.

Moja žena, stojac pri mne, celkom nahlas a so sebadôverou, za ktorou stáli moje peniaze, jej povedala do tváre:

- Klamstvá nie sú povolené. Bludy tiež. Toto je pravda, - a pozrela sa na ženu, ktorá povedala „milujem vás“ a ženou opäť nepekne zatriaslo.
- Niektorí ľudia musia klamať, aby prežili, - povedala tak „veľkolepo“ „moja žena“. - Aby to vydržali. Ale to nie je povolené. Štruktúra myšlienok tým iba trpí, a my potrebujeme len

fungujúce operácie, ktoré môžu podať výkon.

Nevedel som sa na koho strane stáť, a tak som nestál na žiadnej strane.

Mal som chuť na mužov a na inú pravdu, ako na „ženskú pravdu“. Prekvapivo, tešil som sa na oklamáných mužov. Nepotreboval som mužov, ktorí so sebou nenechali nikdy vyjebať.

Pretože v tento deň som sa stál kráľom tých, ktorí so sebou nechali vyjebať!

Vkročili sme do štátneho zariadenia s vodopádom (emócií) uprostred, rozosmial som sa ako na mňa začínali pôsobiť všetky tie zhrnuté emócie oklamáných. Uvidel som dúhu, ktorá prechádzala tým vodopádom, a žena vedľa mňa – mi zovrela ruku!

– Mám strach, - vyliezlo z nej, a ja som pocítil hrdosť, že som oklamáný.

Budova pôsobila veľmi moderne, menila sa v pohybe, a každý kto do nej vošiel – videl len to, čo chcel – čo sa odvíjalo od jeho „duševného stavu“.

Ak ste „duševným kastrátom“ – videli ste napríklad len samé iné duševné kastráty. A cítili ste sa byť niekedy zaradený a prijatý sociálnou skupinou.

– Už nie ste sám, - ktosi sa ozval, otočil som sa, a uvidel som pred sebou muža, ktorý bol oblečený ako mních, ktorý neustále hľadá svoju ľudskú podstatu.

– Som sám. Som tu maximálne so ženou, ktorej som zaplatil, aby bola napojená.

– Už ste oklamáný. Tá žena je už iba kontrolórka. Prišla vás odovzdať.

– Mám príliš veľa prostriedkov na to, aby ste mali pravdu.

– Oklamáný má... už iba... právo na ďalšie oklamanie, pokiaľ... korporácie... neurčia inak. Ja neverím v korporácie, ale neverím ani v milovanie. Verím iba v hľadanie, ktoré si každý zodpovie sám. A presne pre to som oklamáný. Pretože povedali, že to je najväčšie klamstvo.

– Kto ste?

– Sč-854, keďže mám rád Solženicyna, prijal som meno pôvodného názvu jeho najznámejšej knihy, aby som sa necítil byť tak oklamáný históriou korporácií.

– Rešpektujem vaše meno, ale nemám na vás čas. Chcem sa dostať odtiaľto... čo najskôr k milujúcim.

– Tí už neexistujú, - a muž sa mi zasmial do tváre.

„Moja žena“ sa „do neho“ pozrela, mužom zatriaslo veľmi podobne ako ženou, ktorá údajne „miluje môj patent aj bez toho, aby ho používala“.

Muž to zniesol. Po striasnutí sa mu nezmenila tvár, ani oblečenie. Vydržal a nezmenil rýchlo svoju podstatu, ako sa to často stáva mnohým oklamánym.

– Môžete do mňa šiť ako chcete. Spýtam sa vás, a vy mi nemôžete zobrat' moje slová... -

ale „moja žena" sa do „do neho" znova pozrela – a on stíchol s bolestivou grimasou. Sklonil hlavu. Vyplazyl jazyk, a ruka mu vyletela k pravému oku. Pretrel si ho.

- Aké... je... to... prijímať... iba... pravdu... niekoho... niečoho... iného...? - povedal ticho muž.

A žena sa pozrela na mňa a s veľkou výčitkou v hlase prehovorila ako nadriadená:

- To už viac nerobte, alebo... - a z jej očí do môjho mozgu, do mojich myšlienok, do môjho „vedomenia" putoval obrazec jej pošvy, spomienka na koitus. A potom sa tá spomienka stratila, a ja som videl v predstavách, ktoré akoby nie celkom patrili mne... ako sa „pošva" vzdáľuje. Vialo vo mne „nie" - „dávaj si pozor, lebo môžeš prísť o možnosť súložiť s nami..."
- S kým? - spýtal som sa nahlas.

Muž sa rozosmial, žena ho nekontrolovala. Žena sa mi povýšenecky uškrnula do tváre. - Len aby ste vedeli, keď pripúšťate v dialógoch možnosť hovoriť ľuďom, ktorí nemajú hovoriť, lebo už ublížili celkom zámerne, však pane?! - a žena sa pozrela „pohľadom sudcu života korporácií, ktoré súdia podľa presne vymedzených zákonov medzi ľuďmi, ktoré sa nedajú obísť" na muža.

Mužovi trhlo tvárou, prešla mu ňou akási bolestivá grimasa.

Sú iba tí, ktorí so sebou nechali vyjebať, a tí, ktorí sú oklamaní, lebo už nemali inú možnosť, ako sa nechať oklamať všetkým, čo ich malo spravovať?

- Tak vy ste ten... - povedal zrazu muž úplne iným hlasom. Bol to hlas muža, ktorý rešpektuje čosi, čo musí rešpektovať. - Ten, kto zabezpečil a ochránil mužov pred ženským ovládnutím spoločnosti.
- To je klamstvo. Iba ustanovil svojim patentom rovnováhu. Potreby žien a mužov sú odvtedy na kontrolovateľnej úrovni.
- Mám právo nechať sa posúdiť, ak si myslíte, že je to klamstvo, - a muž zľahka pootvoril ústa, nadvihol hlavu.
- Ako chcete, - a žena si neodpustila víťazný tón. - Právo života je na mojej strane, - povedala tak presvedčivo.
- Len právo sily... - povedal muž. - Ďakujem, že môžem hovoriť... - poďakoval sa mi „mních". Je pravda, že som ho chcel počuť, ale „nie celkom som mu rozumel" pred „mojou ženou"! Ešte stále som bol vo vysokej pozícii?
- Správate sa ako typický oklamáný, som z vás sklamaná, a čoraz viac sa presúva sloboda konania na moju stranu... pri vás, tak si dávajte pozor, - „moja žena" ma upozornila až príliš

pokojne a žensky distingovane. - Zákony sa už pri vás nastavujú inak.

- Nám... už... zákony... nepatria... - zašepkal mi „mních". A potom sa z neho vynorilo pokojným hlasom, ktorý sa naozaj mohol porovnať s pokojom „mojej ženy":

- PATENT, KTORÝ STE PREDALI, USTANOVIL HRANICU, KAM JE ZBYTOČNÉ ZACHÁDZAŤ V MYŠLIENKACH ŽENE, A PRETO NA CESTE K TOMU... DOSIAHNE RADŠEJ KOMPLEXNÝ ORGAZMUS. GENIÁLNE. KAŽDÁ ŽENA MÁ TAKÚ HRANICU. Vy ste túto myšlienkovú cestu dokázali zachytiť, a tým sa dá každá žena kontrolovať a predísť neočakávateľnému chovaniu. A ešte za to platia a chcú pre to žiť. Bol to muž, kto im to dal.

Avšak pri tom, ako to hovoril, sa roztriasol. Rýchlo doplnil: - A odvtedy sú potreby žien a mužov v nastavenej rovnováhe.

- Myslím, že na dnes ste už spravili presne to, čo ste mali spraviť, - povedala výrazne „moja žena".
- Áno, toto je moje povolanie, - a „mních" sa mi pozrel do očí. V skutku ma pichlo v mozgu.
- Každému novému poviem „už nie ste sám"... a za to sa môžem dostať k niekoľkým vetám zdarma.
- Áno, musíme rešpektovať vaše povolanie, - odpovedala mu „moja žena". - Vždy máte na výber, či poviete pravdu korporácií alebo klamstvo, ktoré hovoríte sám za seba. A vy si vždy vyberiete to klamstvo.

„Mních" sa na mňa pozrel, ľavým okom mu prešlo čosi čierne – a povedal pomaly a výrazne:

- Už... nie... ste... sám.

Nebol som znechutený, ale v skutočnosti – muž mi bol absolútne ukradnutý a zdal sa mi byť nepodstatným, zaradil som ho medzi mužov, ktorí svojim životom nemajú čo povedať, a čo je horšie: nevedia o tom.

- Už som od vás odvelený. Zbohom, - povedal bez toho, aby som si jeho tvár vryl do pamäti.
- Príliš nepodstatné stretnutie, ale to sa vo svetoch oklamaných stáva... - a „moja žena" ma znovu chytila za ruku. - Posuniem vám moju pozitívnu energiu, ešte stále som vaša.

Zostal som s ňou sám a vo chvíli som uvidel veľa osudov, ako na starom plátne z historických filmových sál. Myšlienkami mi prešli obrazy osudov najznámejších oklamaných, o ktorých sa vedelo v našom svete korporácií.

Videl som svojho otca ako súloží s mojou matkou a neverí láske.

Videl som môjho brata ako sa stal otrokom peňazí, keď povedal: „tí, ktorí vedia a riadia, málokedy hovoria veľa, peniaze dokážu hovoriť za človeka tak pravdivo".

Videl som sám seba, ako som kedysi povedal: „Všetko je len o tom, akú si vytvoríš pozíciu."

Musel som ju pobožkať za peniaze! A ona sa nechala pobožkať, v bozku bola skutočnou.

Okolo nás prechádzali ľudia so sklonenými hlavami, a zrazu sa mi v myšlienkách objavil uragán:

- Sč-854 spáchal samovraždu za potlesku mnohých oklamanych. Mal odvahu povedať nahlas bez slov... o čom to tu je.

Ihneď som sa prestal božkovať, prišlo mi smutno, pretože som neveril, že spáchal samovraždu, a že mal pravdu svojim konaním. Ale štruktúra myšlienok korporácii neklame, ak dostanete takúto správu.

- Tak už nie ste chránený, - povedala „moja žena“. - Odteraz nebudete vedieť, čo je skutočné a čo nie je. Tak už to chodí medzi ľuďmi, určenými na vyradenie.

A potom sa opäť nahla ku mne a pobožkala ma.

- Chcela by som mať s vami rodinu, - a zasmiala sa. - Prisúdili by nám deti podľa našich genetických možností, a my by sme si ich obhájili. Koľko by ste mi zaplatili, ak by ste nechceli odísť k segregovaným?
- Chceme mať dieťa... - napadlo ma, a tak som to povedal nahlas presne v tom okamihu, v ktorom ma to napadlo.
- Milión euro, - povedala s tak vážnou tvárou. - A okamžite sa mi prestavia orgány. Súlož, ktorú sme spolu absolvovali, môžem ju prekvalifikovať.
- Dobre.
- Chcete ma oplodniť legendárnym spôsobom, alebo postačí intermediate level? Navrhujem ešte jedno milovanie, podliehajúce zákonom spravovania spoločnosti.

PRVÁ LEKCIA PRE OKLAMANÝCH:

Viedli sme sa držiaca za ruky, zastali sme pred recepciou, kde stáli ženy, ktorými očami prechádzali rôzne farebné záblesky, len podľa toho, kto sa k nim pristavil.

Žena-obsluha ma skontrolovala pohľadom. Vymenila si ďalší pohľad s „mojou ženou“.

- Chápem, - povedala „obsluha“. - Prevod bude vykonaný, ak to odsúhlasí váš mozog.
- Súložiť môžete len v komplexe pre oklamanych. Vaša kolegyňa v úlohe korporácií potom bude môcť kedykoľvek opustiť náš komplex. Dieťa bude, žena sa nastaví.

Chcel som sa spýtať „prečo?“, ale moje „prečo“ bolo ihneď zo mňa vymazané.

- Prečo? - spýtala sa „moja žena“ a silnejšie ma zovrela za ruku. Rešpektoval som stupeň jej slobody?
- Chápem, - znova povedala „obsluha“. - Prevod je už vykonaný.

Pomaly som zabúdal na to, že som kedysi vlastnil patent, ktorým som odokryl „mnohé karty“.

- Chcem najdrahší apartmán.
- Môžeme vám vyhovieť, ale opäť prídete o body slobody. Tak už to tu funguje.
- Tak si slobodu zase doplatím.
- Môžeme prejsť na myšlienkový dialóg? - spýtala sa ma „obsluha“. „Moja žena“ ma prestala držať za ruku, sklonila hlavu a vydýchla.

„Bojujete alebo sa nechávate iba viesť prúdom? To sú kontrolné otázky“.

„Nie som na ne zvyknutý. Veď už to dávno viete.“

„To, čo chcete, už máte dávno schválené.“

„Je aktom rozumného chovania korporatívneho človeka, že chce pred segregáčnou zónou splodiť dieťa“.

- Áno, - povedala „moja žena“.

„Už nie ste chránený, ľudia s väčším rozmerom slobody v sebe... vás už môžu ľahko čítať.“

„Ste už iba peniazmi“ – povedala „moja žena“ a pri tých myšlienkových slovách sa mi odznova objavila v predstavách jej udržiavaná, čistá a voňajúca pošva.

„Som rád, že poznám pravdu, aj keď som už iba oklamáný.“

Povedali mi kam mám ísť, a ja som prestal vnímať ostatných ľudí. Ženu vedľa mňa som konečne začal prijímať len ako môj povinný prívěsok za cestou vyslobodenia.

„Už sa cítite lepšie, bližšie k realite.“

Potreboval som iných mužov – a dostával som iba ženy!

„Potrebujem iných oklamáných mužov!“ - a tak som zdvihol hlavu a uvidel som tváre, ktoré vidíte každý deň na každej ulici veľkomesta, malého mesta, dediny.

Oponoval som sám sebe, ešte pred hodinou som cítil k nepodstatným opovrhnutie, zrazu sa vo mne všetko zmenilo – už i nepodstatní boli pre mňa dôležití v kontakte.

Nemal som sa im prečo prihovoriť, rešpektoval som súkromie.

Na to, že som sa práve chystal oplodniť ženu a tým splodiť niekoho „na večné časy“, ak on nájde silu... a dôvod... ak bude mať kúpenú slobodu... ak bude silný jedinec... a jeho charakter – vôľa sa stanú charakterom a vôľou korporácií:

...na to som bol príliš zviazaný predstavami, ktoré narúšali vôľu muža, a preto „moja žena“ musela

zasiahnúť.

„Pozrela sa do mňa" a ja som na ňu dostal chuť.

- Dnes som sa stala bohatou, to bolo presne to, čo som chcela, keď som vám zazvonila na zvonček. Musíte mať ku mne rešpekt, lebo sa mi to podarilo.

A ja som mal ku nej rešpekt. Puklo mi v srdci a ona sa usmiala strojeným úsmevom, v ktorom bolo toľko peňazí, že „už nebol strojený".

A na prázdnom mieste v dejinách jeden z oklamáných pochopil, že nežil žiadny život – bez rodiny, ktorá sa povoľuje činnosťou a zásluhami, ktoré odvediete pre spoločnosť.

Bol som to ja, ako sa otvorili dvere do apartmánu, kde sa pustila ihneď moja obľúbená hudba podľa mojej nálady, zaplatil som, bol som pánom.

Ako vkročila do miestnosti „moja žena", hudba sa zastavila, a farba miestnosti sa zmenila len podľa jej želania. Bola nado mnou. Zasmiala sa mi do tváre a mňa to vzrušilo.

- Ako to chcete? Môžem vás riadiť, a splodíme dieťa podľa mňa.
- Chcem si byť vedomý v okamihu vystreku, že plodím dieťa. Nič krajšie na svete sa neponúka. Prosím, môžem si za to priplatiť?
- Desaťtisíc eur.

Necítil som nič, keď som platil.

- Jedna ku jednej, zdedené informácie, aby ste vedeli, že som férová.
- Za milión eur chcem syna a aby nikdy neprenikol k podstate riadenia korporácií. Aby žil šťastne v jednoduchosti. Aby mohol používať slobodu komfortu. Nič viac nechcem.
- Áno, rešpektujem, ale oficiálne sa s oklamánymi deti plodiť nemôžu. Dostali ste výnimku vďaka tomu, že som zvládla svoju úlohu a patrím vám do rána. A všetci, ktorí o tom majú vedieť, tu o tom vedia. Dobre sa na tom bavia, že človek, ktorý vymyslel TEN patent... je oklamáný, a dovolilo mu to splodiť dieťa... Za všetky celosvetové ženské orgazmy... dostane jedno dieťa za milión EUR.
- Vy sa na to pozeráte presne takto?
- Lepší pohľad nemáme. A tento je najzabávnejší.

A doplnila bez slov, asi ju to bavilo viac – do mojej štruktúry myšlienok:

„Už nie ste prvý. Teraz som prvá oproti vám ja. A mňa to nesmierne baví. Môžem vám povedať čo chcem, a vy už neviete, ako to myslím, lebo presne tak to funguje."

„Podme sa milovať."

A mne prišlo tak cudzie to, čo som počul sám v sebe.

Je zvláštne, že „podme sa milovať“ je akceptované, ale „milovanie ako filozofický rozmer poznania života je vynechané“.

Mal som chuť stať sa „naposledy“ mužom korporácií a globalizácie, a tak som dosiahol vrchol v oklamaní svojho vnútra, hoci oklamaným som bol pre iný štatút:

„Oklamaní muži často neznášajú iných oklamaných mužov.“

Posteľ sa vysvietila svetlom, ktoré mi pripomenulo, ako som prebral niektoré „povolené“ myšlienky od Kunga.

Cítil som sa ako teológ Kung vo svete, ktorý som „ešte stále vlastnil“, keď sa vyzliekla. Hýbala sa naozaj slobodne, a robila to, čo chcela – sama za seba. Pretože som tomu chcel veriť!

A zaplatil som sa za myšlienky veľkých filozofov, práve prešla ďalšia platba, ako som uvidel jej pošvu – a celkom odznova s pocitom, ako by som ju videl po prvý raz.

- Chcem pri tom dialóg, ktorý si zapamätám, - povedal som.
- Myšlienky pri plodení škodia. Nebudem ťa môcť nastaviť len podľa môjho želania... Už si sa ma rozhodol preplatiť.
- Len som sa chcel poistiť, že budem plodiť dieťa s myšlienkami, na ktorých mi záleží. A nie bez myšlienok.
- Dieťa sa musí plodiť bez myšlienok. Každé dobrý koitus musí byť bez myšlienok. Uvoľňuje to. Pomáha to. Je to liek na dušu.
- Hovor podľa mňa. Vzrušíš ma viac. Liek na dušu bol v poriadku.
- Klameš, a mne sa nechce zasahovať. Použijem svoju silu a svoju obhájenú slobodu voči tebe...

Môj penis sa stal jej orgánom, ako sa naňho pozrela. A ja som o tom vedel.

Rozhodol som sa jej oddať.

Mal som chuť na Fausta od GOETHEHO, pretože „všetci ho poznajú“ a čítalo ho len minimum. Je to ako so všetkým medzi nami. Ale z reproduktorov v miestnosti sa ozvala akási skladba, ktorú som nikdy nepočul:

„Naše mozgy skladajú emočnú hudbu, určenú len pre nás... iba na jedenkrát“.

Koľkokrát sa Goethe miloval - nepodstane a potom si povedal, že nešlo „o nič veľkolepé“?

Vedel som, že sa pri nej nič nové nedozviem – bol čas do nej preniknúť, a mne sa nechcelo, ale už som neriadil sám seba, prenikol som do nej, a vo mne sa sputil uragán myšlienok:

„Nemysli, konaj, ži v koite, zober si to, čo si si kúpil, buď tým, kým si sa stal, neodmietaj vytvorené

podmienky..."

Ale keďže som zaplatil veľký obnos za prístup k myšlienkam filozofov, mohol som zakričať, ako som prirážal:

- Filozoficky mi môj patent nemôže nikto zobrať!
- Ty si ešte len tu... - povedala, a chytila ma za zadok, a tlačila ho rukami „k sebe". - Môžeme ti zobrať úplne všetko... - a mňa vzrušilo to, čo povedala - oddal som sa jej.

Bol som „preťahovaný" potrebou korporácií splodiť nové dieťa pre svet globalizácie – robil som to rád, napriek môjmu odhodlaniu „hľadať lásku"!

Do akej miery som chcel niečo naozaj hľadať, keď som iba platil za to, kým som bol?!

Práve som chcel byť iba penisom, a tak som ním bol.

„Každá súlož, pri ktorej vám žena vysúloňuje mozog z hlavy, je zdravá súlož."

Povedala mi:

- Možno... možno dosiahnem aj fyzický orgazmus... Aj keď radšej mám ten... myšlienkový... Pokúsim sa ich spojiť! A ty sa v tom okamihu do mňa vystriekaš, pretože ja som žena, a ty si iba muž!

A mňa to ešte viac vzrušilo, stávala sa pravdou života a toho, kam dospelo ľudské chcenie v tomto svete!

Povedali mi cez ňu, lebo som sa nemohol brániť:

- Všetko, čo môžeš, je toto!

Vystrekol som do nej priemernú dávku spermatu, nestriekal som príliš dlho, a neuvedomil som si, že „ona" zažíva dva orgazmy v jednom, a že zažíva stav, ktorý sa podobá na vrcholné ľudské diela.

Koľko toho vedela, keď dosahovala stav, pre ktorý chce žiť čoraz viac priemerných, výnimočných – spravovaných?

- Dieťa... - povedala, ako z nej odznieval excitovaný stav.

„V okamihu výstreku som nevedel, že plodím dieťa. Bol som oklamáný."

„Mám pocit, že som dostala všetko, čo som mohla dostať," - a oboma očami jej prešiel modrý záblesk, a ona do mňa vkladala jej príjemné pocity. „Položilo ma to" na postel vedľa nej. To, čo cítila, bolo neuveriteľne silné: cítil som, že poznám pravdu ako takú. Mal som pocit, že dokážem objasniť poznáním celý poznaný i nepoznaný svet.

Už som si dokázal uvedomiť, že plodím dieťa. „Splodil som dieťa v pravde!"

Ale ona sa iba rozosmiala!

Postavila sa z postele, obliekla sa.

- Môžem vás pobožkať. Zaujímať sa o vašu existenciu. Celkom oficiálne, - povedal som ešte pod vplyvom dobrých pocitov.
- Nepotrebuje o mne vedieť nič viac, ako viete. Želáte si, aby som sa o vás starala ako žena z 19. storočia, z 20. storočia alebo ako žena 21. storočia... vo vyspelých spoločnostiach?
- Postačí žena z 20. storočia... niekedy z roku 1967. To je môj obľúbený historický rok.

Miestnosť sa zmenila, priestor dostal dobový charakter, začala hrať komerčná skupina Beatles a jej Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band.

Žena sa predtým zmenila, jej podstata však zostala rovnaká:

- Je zaujímavé, koľko vtedy ľudia vedeli... a stále zostávali v podstate rovnakí.
- Vedeli málo alebo vedeli veľa? - spýtal som najhlúpejšie ako to išlo, keďže zmena priestoru na mňa emocionálne zapôsobila, aj keď som ju očakával.
- Nič. V základe nevedeli nič nové. Len žili, - povedala... a ja som v nej uvidel tú odpoveď, ako keby hovorila sama za seba.
- Alebo zase vedeli všetko... Všetko alebo nič. Žili v maxime. Aj oni žili v maxime.
- To hovoríte len preto, že ste ma oplodnili vo vlastnom maxime.

DRUHÁ LEKCIA PRE OKLAMANÝCH:

- Už dnes nemáte veľa času... Oklamaní vám nedajú pokoj. Dovolili vám oplodniť ma, budú chcieť atakovať vaše vnútro. Dnes sa nevyspíte a oni si prisvoja vaše myšlienky, vaše predstavy... Už vás majú. A budú vás chcieť ako atrakciu pre všetkých, ktorí sú naozaj oklamaní a nemajú sa ako vykúpiť do operatívneho sveta, v ktorom fungujeme bez otázok.

Pohľadila ma po tvári ako žena, ktorá ma pozná dlhšie ako len deň, a pokračovala:

- A ja? Budem mať voľno. Na chvíľu budem môcť byť beztriestne sama sebou, veď som čerstvo oplodnená a konečne si budem môcť zaplatiť hodinku mojich vlastných myšlienok v slobode, ktorá sa stane korporáciami, lebo dostanem rešpekt za to, čo som odviedla, za peniaze, ktoré som zarobila...

Opäť som k nej pocítil obdiv. Aj keď som v nej zase vzhladol iba opakovanie všetkého, čo sa opakuje.

Bol som unavený, zavrel som oči – a mala pravdu, moje myšlienky, moje obrazy v uvedomení seba samého neboli slobodné.

Počul som hlas, ktorý mi prikázovacím tónom vysvetľoval:

- Preberáme vašu štruktúru myslenia a napájame ju do kolobehu všetkých oklamaných, tam sa posúdi kvalita a rozmer, ktorým disponujete. Všetko, čo budú môcť použiť korporácie, sa z nich vytiahne. Patrite do skupiny najvyššie oklamaných! Vpúšťam vás!

A mne zažmúrené oči prešli z jednej strany na druhú, „naprázdno" som ledabolo žmurkol akýmsi myknutím zavretými viečkami - a uvidel som „v predstavách" šesť mužov, ako sedia v rovnakom korporatívnom luxusnom oblečení so sklonenou hlavou. Postrehol som, že tak sedím i ja sám.

Pomyslel som si:

„Patent z nich nevymyslel aj tak nikto..."

Zrazu jeden z nich zdvihol hlavu a prepálil ma červenými očami. Jeho tvár bola zjazvená mnohými myšlienkami, ktoré nedostali povolenie.

- Tu sme všetci... ktorí prišli s niečím... čo zmenilo fungovanie ľudí. A preto tu sedíme. Na najvyššej pozícii medzi oklamanými. Vitajte. My už nevieme, aké máme mená. Vy si ešte pamätáte, ale možno pochopíte, že aj vaše meno je klamstvo, ak príde na to, čo vieme... my.

Po slove my ostatní zdvihli hlavy - a každý sa „do mňa zapozeral" iným svetlom.

Otočil som hlavu, alebo som „mohol" otočiť hlavu k mužovi, ktorý ma prepálil „tmou", čiernym pohľadom. Keď si ostatní všimli, že som otočil hlavu „do tmy", sklonili hlavy. A povedali všetci súčasne:

- Bože...
- Pozeráš sa do rieky ľudských myšlienok, - oznámil muž pokojne. - Čím dlhšie sa pozeráš, tým viac zlo, ktorým som, z teba čerpá tvoj rozmer...

Neodvrátil som pohľad, stále som držal očný kontakt, „tá tma" bola tak príjemná.

- Prečo, ak si zlom, sedíš medzi najvyššie oklamanými?
- Páči sa mi tvoja sloboda. Prídeš o ňu. Ty ešte nevieš. Boli sme to my, kto ti v sne poslal nápad o tvojom patente, a ty si ho vymyslel. A zlom môže byť každý človek, ktorý mu prepadne.
- Kto je my? - odignoroval som jeho pripomienku. Bol som to ja, kto vymyslel patent, a akékoľvek slová sú len „oklamanými"!
- Môžeš povedať, že zlo je iba konštrukcia myslenia, ale je to konanie a má svoj zmysel. Ja si zlo vážim, a som zástanca toho, čo korporácie v ľuďoch mažu: dobro a zlo jestvujú. Ľudia už nevedia, čo znamená slobodné myslenie v prospech zla a v prospech dobra.
- Ak korporácie dokážu vymazať súboj dobra a zla, čo zostáva?
- Korporácie tento súboj neodstránili. Odstránili iba uvedomenie ľudí v tomto rozmere. Dobro

a zlo funguje nezávisle na ľudskom uvedomení.

- Korporácie sú zlom, - povedal som a konečne som uhol pohľadom pred tmou v jeho pohľade. Oči mi prešli do žltej farby očí muža, ktorý sedel najďalej odo mňa.
- Nie, nie sú, - povedal muž so žltým pohľadom. - Sú iba vykonávateľom, ktorý sa rozhodol postaviť nad dobro a zlo. A to už nie je o ľuďoch, hoci korporácie riada iba ľudia, ktorí neregistrujú vyšší rozmer stvorenia. Platí, keď neregistruješ, ešte môžeš konať v prospech dobra a zla ako takého, ale zároveň aj platí, keď vymažeš ľudské slobodné uvedomenie a konanie, každé konanie sa dá predpokladať, a položky: dobro a zlo nesiahajú na ovládanú štruktúru myslenia.
- Ako môžeš konať bez rozmeru dobra a zla?
- Len tak, že všetky tvoje životné ťahy budú už dopredu poznané. Jestvuje to.
- To je klamstvo, aj potom tu stále jestvuje dobro a zlo.
- Veľmi správne, - povedal muž s tmou v očiach.
- Nesprávne, - povedal muž so „žltým“ pohľadom.

Netuším prečo, ale precítil som – odznova – že som dnes niekoho oplodnil, ako som sa stretol pohľadom s mužom so „žltým“ pohľadom. A vtedy som v ňom uvidel slnko.

- Som ďalej ako slnko, - povedal mi s prižmúreným pohľadom.
- Sme len oklamaní ľudia... - povedal muž s „čiernym“ pohľadom.

„Tí najvyššie oklamaní poznajú to najvyššie oklamanie.“

Všetci zúčastnení sa rozosmiali, mali diamantové zuby.

- Akú šancu... mám... v milovaní, ak tu chcem milovať sám za seba? - spýtal som sa jedinú otázku, ktorá ma naozaj zaujímala.

Pocítil som, ako žena, ktorá v realite v budove oklamaných ležala vedľa mňa - zazívala neúčastou a nepochopením.

- Ako muž, ktorý nemá problém využívať všetky výdobytky korporácií, máte naozaj odvahu... alebo rozdvojenú osobnosť, ktorú už nemáte pod kontrolou. Použijete ženu, ktorú máte použiť... oplodníte ju a potom sa pýtate na šancu v milovaní... sám za seba? Vaše konanie je pod vplyvom korporácií, nedokážete myslieť samostatne, vaše emócie nie sú slobodné.
- Povedzte mi moje šance. Zaplatím vám za pravdu.
- Tu už nikto nepotrebuje vaše peniaze. Čím skôr to pochopíte, tým lepšie.

- Nemám čo chápať! Vy i ja predsa vieme, že za všetko sa platí, a chápanie je tiež v ponuke. Duševné svety sa dajú tiež zničiť! - vyletel som na neho, a môj mozog sa stal nástrojom zla.
- Nemáte čo chápať, keď je váš duševný svet pod atakom? Aké je to, keď váš vyradia z ponuky? - ozval sa muž so zvrátením modrým pohľadom. - Som jediný „modrý“, ktorý prenikol k zlu a nestratil „modrý“ pohľad... - dopovedal muž a rozosmial sa.

Muži na mňa ukázali prstom.

- Tu nás nezaujímajú vaše číslo, ktoré ste získali... Číslo deväť, napríklad. My také číslo vieme zrušiť. Oklamaní nemôžu mať deti. Také sú zákony.

Nahol som sa k žene, zakryl som jej ústa, a tlačil som na jej nos, začal som ju dusiť. Otvorila vyplašené oči a chcela s pudom sebazáchovy vpadnúť do môjho konania, ale stáli za mnou najvyšší oklamaní. Oni boli mojim konaním.

Neuvedomoval som si, že zabíjam ženu, ktorú som oplodnil. Chcel som zabiť človeka, lebo som cítil, že nemám právo na lásku, a nevedel som si to vysvetliť – niečo ma viedlo, a v predstavách som uvidel, ako sa na mňa stále pozerá muž s „čiernym“ pohľadom a mnou preniká tma.

Pocítil som erekciu a potrebu súložiť s „ňou“, ako ju zabíjam. Musel som pustiť jej tvár, moja potreba súložiť pri jej zabíjaní bola väčšia, ako uvedomenie si reality, že začne kričať, avšak najvyšší oklamaní zasiahli – a narušili jej štruktúru myslenia, a dodali jej myšlienkový orgazmus, áno, môj vynález pre víťazov, porazených – i tých „v čiare“, a ona vykrikla:

- Chceš poznať tajomstvo segregovaných, tajomstvo, ktoré vymažeme?! - a tvár sa jej zvrátila precitovaním orgazmu. Strhol som z nej nohavičky, a začal som ju znásilňovať.

Vnímala iba seba a svoju potrebu.

Ja som vnímal iba seba a svoje chcenie. Ale stále som nad sebou cítil najvyššie oklamanych.

Počul som, ako muž s „modrým“ pohľadom povedal pre všetkých so silou, ktorá do mňa prenikala: - Teraz jej opäť priloží ruku k jej tvári. A dá jej orgazmus, ktorý nikdy nezažila, keďže bude mať málo kyslíka... orgazmus spojený so smrťou a zánikom. Tri orgazmy v jednom, orgazmus štruktúry myslenia, fyzický orgazmus, a orgazmus zomierajúceho.

Nezniesol som, že by mala zažiť tak veľa!

Vstúpila do mňa sila, o ktorej sa mlčí:

Chytil som jej telo a so všetkou silou vo mne som ju hodil o stenu, ktorá tým ihneď zmenila farbu a stala sa čiernou.

Muž s „čiernym“ pohľadom v mojich predstavách viedol moju štruktúru myslenia:

- Mysli na seba! - vykrikol. - Sústred' sa na to, čo chceš od stvorenia v tomto okamihu. Od stvorenia, ktoré nie je korporáciami, ani nami, ktoré je len tebou!

A ja som sa uvedomil. Alebo to bolo iba uvedomenie „najvyššie oklamaných“?

Žena ležala vo zvláštnej polohe na zemi, miestnosť konečne zmenila farby len podľa mojich pocitov, a hudba, ktorá začala hrať, nepoznal som ju – bol to iba môj mozog, moja vôľa, a charakter šiestich najvyšších oklamaných - a stal som sa hlasom, ktorý mnou prechádzal, ale nebol mnou:

„Moju ženu" som zodvihol z podlahy, otvorila oči a zašepkala:

- Ako to... že môžeš... - a mňa to ešte viac vzrušilo. Udrel som ju a zakričal som pri tom údere:
- Už viac nebudem spravovaný. Teraz som sám sebou! - a veril som tomu!

Počul som, ako sa vo mne rozosmiali šiesti „najvyššie oklamani“. A mňa to nezastavilo!

Počul som dialóg muža s červenými očami s mužom, ktorý do mňa vnáral tmu:

- A teraz sa stane poslom, ktorý môže odkázať korporáciám, aká sila je klamaná!
- Je nástrojom ľudskej bolesti, právom po hľadaní najvyššej odpovede, ktorú korporácie a rozdaná spoločnosť vymazala!

„Uvidel som" ako mužovi s červenými očami začali jazvy z myslenia krváčať a mňa to vyprovokovalo, aby som „moju ženu" hodil na posteľ.

Posteľ zmenila svoju štruktúru a v sekunde ju zasypali listy rastliny, ktorá vymrela ako prvá v evolúcií:

Nikdy som nemal takú silnú erekciu, nikdy som nemal pocit, že sa pri sexe vyslobodzujem zo zovretia, ktorému čelíme všetci. Prirážal som do nej s takou obrovskou silou, že z nej okamžite striekala krv, a z pošvy sa stával iba kus mäsa, ktorého štruktúra stráca predurčenie, ktoré sme si nedodali sami.

Moje myšlienky, ktoré porážali ochranné systémy korporácií, z mojej hlavy skonštruovali zbraň, a moja hlava sa stala „mečom-kladivom-vyslobodením", ktorého materiál nebude nikdy poznaný, ak dokáže rozraziť štruktúru myšlienok, ktoré ženy vedú k orgazmu na základe môjho patentu.

Ničil som v nej môj patent, a ona zažívala namiesto trojnásobného (realita, myšlienky, smrť) orgazmu bolesť, ktorá ju vracala k jedinej pravdivej vete, ktorej práve mohla veriť:

- Ja nechcem zomrieť! Obhájila som právo na bytie! - ako to zakričala, rozsekol som jej mozog na dve polovice mojou štruktúrou myslenia v podobe toho „meču, ktorý už nikto nepoužíva v myslení", ktorý som zhmotnil pravdou môjho konania.

Ako som uvidel jej rozseknutý mozog, jej tvár – zažil som prvý orgazmus v mojom živote, ktorý nepatril korporáciám, ani môjmu patentu!

„Uvidel som jednu z najvyšších slobôd za jednu z najvyšších cien v živote?!”

„A čo bola tá sloboda a čo bolo tá cena?!”

Dvere na apartmány sa otvorili a do miestnosti vbehli služobníci, ktorí dodržiavali „poriadok, stanovený pre oklamanych”.

Vyleteli na mňa, zhodili na z postele.

- Neúčinkuje na neho naša myšlienková kontrola. Fyzické násilie povolené! - ktosi zakričal.

Ako ma zhodili z postele, môj zakrvavený falus zakričal tým, že dokázal to, čo dokázal:

„Ako ma chcete kontrolovať myšlienkami?”

Moja erekcia odznievala, z falusu mi kvapol zbytok spermatu.

Ako som naposledy uvidel „moju ženu” (predtým ako mi vymazali schopnosť vidieť), pocítil som hrdosť – vedel som, že v mojom konaní bol odkaz, ktorý síce vymažú, ale každý (z mužov, ktorí vtrhli do miestnosti) musel pochopiť, že korporácie nás nemajú v hrsti tak, ako si „myslíme”.

Morálka a etika vo mne nejestvovala.

V okamihu, v ktorom mi vymazali schopnosť vidieť, zostal som „vysieť” v predstavách so šiestimi mužmi.

Mužovi s červeným pohľadom prestali krváčať myšlienkové rany na tvári.

- Tak, nakoniec si to dokázal, - povedal, a pretrel si tvár rukou a obližal si krv.
- Je tak ľahké stať sa zlom, ak sa z dnešného človeka odstráni kontrola myšlienok, ktorú zaviedli korporácie, - zasmial sa muž „s čiernym” pohľadom. - Cítil si slobodu, keď si jej zabránil zažiť jej najkrajšie orgazmy? Cítil si slobodu, keď si zabíjal ženu, ktorú si predtým oplodnil?

Muž so „žltým” pohľadom „prešiel do mojich očí”. Žmurkol.

- Už vieš, čo znamená byť najvyššie oklamany? Zlo a dobro? Zlo sa vždy snaží odstrániť dar v človeku, dar, ktorý by mohol znamenať niečo pre viac ľudí, a zničí človeka, tak ako zničilo teba.

Muž, ktorý bol doteraz ticho, muž so strieborným pohľadom, doplnil pomedzi diamantové zuby:

- Zlo môže siahnuť iba na človeka, ktorý sa mu približuje konaním a myšlienkami. Zrazu si nebol chránený kontrolou, a stalo sa z teba monštrum. Mohol si si vybrať vo svojom vnútri?

Muž, ktorý mal až doteraz sklonenú hlavu, otvoril oči, a prepálil ma „zlatým" pohľadom. Tento pohľad bol silnejší a hlbší ako pohľad muža so „žltým" pohľadom.

- Bol za tvojim konaním hlbší odkaz?

A ja som nemohol odpovedať ani na jednu z otázok. Bol som v skutku prázdny. Nemal som v sebe žiadny pocit.

- Tma si všetko zobrala... - povedal s úsmevom muž s „čiernym" pohľadom. - Teraz môžeš cítiť to, čo cíti človek, vystavený prázdnote a otázke zmyslu bytia. Teraz si všetko, proti čomu bojuje ten, kto nechce korporácie medzi oklamanými. Ostatní už nevedia, že sa človek takto môže cítiť. Ako sa cítiš?

- Ako oklamany... - povedal som nahlas do priestoru, v ktorom ma niesli služobníci korporácií.

„Muž, ktorý prekonal naše systémy sa preberá a napája sa naspäť", - začul som vo svojej hlave, a ako som žmurkol s pocitom, že sa ku mne vracia moje skutočné „ja", prvé, čo som naozaj „precítil uvedomením", bolo:

„Túžba milovať človeka je vo mne ešte väčšia!" - hoci som nevedel, čo tým myslím!

- Túžim milovať! - vykrikol som s pudom sebazáchovy! - Chcem k segregovaným!

Nikto nereagoval.

Muži v mojich predstavách sa hromadne rozosmiali.

- Čo očakávaš? Že ten, kto zabije s pocitom orgazmu, môže byť milovaný? - počul som, ako by zakričali všetci naraz, ale bola to len akási ozvena, a ja som nevedel koľko z nich kričí. Či z nich vôbec niekto kričí.

- Nezabil som slobodne! Nezabil som slobodný!

- Svet korporácií sa nepozera na cestu k činu, ku konaniu, k výsledku, ale na výsledok samotný!

„Potrebovali sme, aby si spadol na najnižšie ľudské miesto v korporáciách!"

- Ešte sa uvidíme... - povedal muž s čiernym pohľadom, a ja som počul zvuk zavretia dverí bez toho, aby sa nejaké dvere zabuchli. Muži sa stratili – zostal som vysieť vo vzduchoprázdne myšlienok, vo vzduchoprázdne, ktoré mi celkom nepatrilo – a ja som to cítil.

Otvoril som oči, a realita sa do mňa zhmotnila so všetkou silou, ktorú má k dispozícii.

Prihovoril sa mi nízko postavený služobník korporácií, ktorý velil zásahu:

- Uvedomenie, že ste zabili vašu služobníčku, ktorá vás predstihla a bola garantkou vašeho myslenia pri oklamaných, vám dodajú až moji nadriadení. Postupujeme len podľa zákona. Práve ste stratili schopnosť myslieť v slobodnom systéme „ja“.

A pozrel sa do mňa, mľaskol som naprázdno. Praskli mi všetky kosti, aspoň som mal ten pocit, srdcom prešla nepomenovateľná bolesť a mal som pocit, že buchlo naprázdno.

Mozog mi začal v hlave tlčiť ako srdce!

„Už nevlastníte svoj mozog!“

Stratil som všetky vlasy, jednoducho sa stratili. A na temeno hlavy sa mi vyril hákový kríž.

- To bola vaša posledná myšlienka, - povedal mi šedivý muž, oblečený v talári.

Ak by som mohol slobodne povedať, povedal by som: „nerozumiem“.

Stal som sa nástrojom myšlienky niekoho iného – a niekto tú myšlienku vyhlásil za moju. A ja som sa nemohol brániť.

Zrazu zo mňa zmizlo moje „ja“. Zostal som bez vôle a charakteru.

Toto budú myšlienky korporácií:

Ocitol som sa v priestore, kde som videl iba šedivého muža v talári. Prepaloval ma pohľadom.

- Víтам zlo. Už dlho som ho nevidel v takej sile.
- Nevítaj ma. Nie sme si rovnocenní, - vyšlo cezo mňa, bol to môj hlas, nebola to moja vôľa.
- Tento mozog nekontrolujeme, prečo?
- Chce lásku. Je dostupnejší.
- Necíti lásku, nevie, čo je to milovať.
- Áno, konal tak, že som mohol preniknúť a stať sa jeho podstatou v konaní človeka.
- Ty nie si parazit.
- Som všetko, čo môžem byť. V tom je môj základ.
- Nie si korporáciami.
- To už je výrok tvojej viery? - a zasmial som sa smiechom neslobody!
- Istota. Ak rozhodujeme o ľudskom konaní a poznáme ľudské myšlienky, ktoré vedú ku konaniu, zlo a dobro je vytlačené z ľudského konania.

Zažmúril som oči, „žmurkol som“ zažmúrenými očami, nadýchol som sa – a to všetko som robil ako skutočná bábka, ktorá nespravuje telo, ktoré „koná“.

- Pôsobivé, - povedal šedivý muž a postavil sa. Za jeho chrbtom sa v sekunde postavenia objavili miliardy kníh, ktorými „vial vietor“, a ich stránky sa začali veľmi rýchlo obracať. Vznikal tým zvuk, ktorý by som opísal:

„Poznanie sa zhmotnilo do výkriku proti zlu, ktorým som.“

- Poznám všetko, čím listujete, - povedal som, ale „niečo zo mňa zakašlalo“!
- Áno, poznáš. Ale nepríslucha ti to. Neprenikol si ku konaniu polovičky tých kníh, a mužov a ženy, ktorých viedla tvoja tma, si prisvojilo svetlo, ak prežili presvetlenie.
- Korporácie majú ľudské konanie, ale nemajú ľudské milovanie.
- Milovanie už viac nekoná.

Usmial som sa širokým úsmevom, a v tomto úsmeve som snád' nebol nikdy ďalej môjmu „ja“.

- Ochránili sme ľudské myšlienky a myšlienkové orgazmy pred nástupom konania tmy, ktorá vedie človeka k neživotu! - povedal šedivý muž a jeho očami mu prešli záblesky všetkých farieb, ktoré stvorenie ponúka.
- Mne stačí iba jeden obyčajný jedinec, aby som s tebou komunikoval na takej úrovni, ktorú požaduješ, - odpovedalo zo mňa zlo – ak si ustanovíme, že toto je zlo – alebo sme „v hre, ktorá koná naozaj“?
- Chcem ťa iba skúmať. Chcem skúmať tvoju štruktúru myslenia.
- Všetko, čo chceš, je zistiť, prečo nedokážeš ovládať aj tento mozog.
- Viem to. Chce milovať a niečo vynechalo kontrolu „ja“.
- Som to ja.
- Ale nie je to ten jedinec.
- Kto posúdi tú otázku, keď jeho mozog funguje správne podľa vašej správy, a napriek tomu jeho „ja“ je potlačené inak, ako to používate vy v správe myšlienok, z ktorej údajne vynechávate dobro a zlo.
- Bol medzi oklamanými.
- A najvyššie oklamaní otvorili prístup ku konaniu, ktoré vyhnalo „ja“?
- Budem súdiť jeho podstatu, keď sa k nej prepracujem.
- Dá sa súdiť človek, ktorý vám pomohol ovládať štruktúru ľudského myslenia?
- Obhajujem jeho konanie, ak konal kontrolovaný korporáciami. Pokiaľ chcel súložiť tak, aby ho to udržovalo v činnosti „pre našu stránku“, to my robíme.

Rozosmial som sa a zrazu som sa chvíľkovo uvedomil a povedal som so zbytkovým vedomím historického večného človeka:

- Panebože! - ale ihneď som sa vrátil k smiechu, ktorý už nebol mnou, ale bol mojím telom.

- Jeho prvá súlož, jeho oplodnenie ženy bolo v službách korporácií, ktoré chceli takého človeka. Predaj a právnická strata patentu myšlienkového ženského orgazmu bola konaním korporácií. Duševná hodnota patentu tu stále zostáva, rozumiete? Ja som tou duševnou hodnotou!
- Nerozumiem, - veľmi pokojne zanôtil „môj právnik korporatívneho systému myslenia“. A pokračoval:
- Všetko, čo chceme je, aby ste nám vydali v akejkol'vek podobe jeho ja. Potrebujeme jeho skutočnú ľudskú podstatu.
- Načo to všetko? - „niečo“ zo mňa sa spýtala s lakonickým úškrnkom.
- Chceme ho naspäť.
- On chce milovať. On je môj. A nepatrí k tým, ktorí milujú!
- Chceme ho naspäť, alebo vymažeme jeho mozog. Nás nezaujímá zlo, ani dobro – my sme spenie, lebo už dokážeme ovládať život v človeku. Neživot, ktorým si, je už prekonaný v našej správe.
- Ja moje ja nesúdim v žiadnom človeku. Kto neovláda neživot, neovláda v skutočnosti nič.
- Klamstvo pravdy nejestvuje! - a zvuk kníh akoby „povedal“ tento výkrik!
- Jestvuje to, čomu držím život, keď už svetlo nesvieti!

Šedivému mužovi žmurkli oči, a po prvý raz som videl v jeho očiach prázdnotu. Nemala žiadnu definíciu, a keď mi o ňu narazili oči, ozvalo sa vo mne „ja“ akýmsi záchvevom:

„Čím je pravda v človeku, keď ja je iba nástrojom dobra a zla?“

„A čím je zlo v človeku, keď sa snaží o pravdu? Patrí pravda iba dobru?!“

Nepatrilo mi uvedomenie prázdnoty v očiach šedivého muža. Jestvoval som, ale nebol som to ja sám, kto súdil moju večnú ľudskú otázku: „byť či nebyť, stvoriteľ?“ Bol som iba slepý účastník?

- Si ešte človek, keď všetko, čo mi povieš... nie si ty, ale štruktúra všetkých myšlienok, ktoré používate? - spýtala sa „hlbočina“ cezo mňa mojim najhbsším hlasom, ktorý však nepôsobil nútene.
- Ukáž mi na jedno konanie, ktorým si?! - dopovedal som ostrým tónom.
- Ukáž mi na jedno konanie, kedy človek, ktorého „ja“ používaš, bol človekom, ktorý prekonal správu korporácií, alebo koncept dobra a zla. Kedy bol iba skutočným „ja“, o ktoré sa snaží všetko, čím preniká svetlo alebo tma?!
- Koncept dobra a zla ťa zrejme prevýšil, keď si na mňa žmurkol prázdnotou, keď som ti

povedal, že môžem držať život, keď už svetlo nesvieti.

- Bol to pohľad, v ktorom bol iba odkaz, že taká štruktúra myšlienok nejestvuje, neexistuje myslenie tam, kde je iba tvoja „tma“. Odpovedaj mi na poslednú otázku!
- Také ja nejestvuje, ale hľadám ho rovnako ako vy... všetci.

A miliardy kníh sa zavreli, a šedivý muž hlboko vydýchol. - Nepotrebujem poznať tvoje meno, pokiaľ nepustíš človeka k jeho podstate, ktorou sa stal vo všetkom, čo sme do neho vložili v našich ochranných pásmach.

- Ja som každým písmenom vo vašich knihách.
- Ale nie si zmyslom v tých knihách!
- Ja, ani vy nie sme správni, a preto môžeme viesť tento dialóg. Rozumiete mi? Nepustím jeho „ja“, pokiaľ sa nedostanem k segregovaným, ktorí milujú nad správou myšlienok. To, čo chcem, už dávno viem, ale nedokážem byť v tom, čo viem! Prečo vždy, keď stratíte kontrolu nad myšlienkami, hovorím z človeka už len ja?!

Zrazu som plnohodnotne pocítil svoje „ja“ a pochopil som rozmer môjho konania!

Šedivý muž ma prepálil „modrým“ pohľadom.

Uvidel som v priestore všetky vlajky a znaky ľudí, ktorí vyvražďovali v histórii - ktorú nekontrolovali korporácie - milióny ľudí, ktorých cena nebola nikdy vyčíslená. Hákový križ ma začal páliť na temene hlavy - na všetky jeho „svetové“ strany.

Grgol som si a mal som chuť súložiť so šedivým mužom, mal som chuť nechať sa pretiahnuť ako žena, ktorá v tom vidí iba nástroj ovládania základných túžob, vychádzajúcich z korporatívneho myslenia.

- Chcem vás, - povedal som, a veril som, že som to „ja“.

Priestor sa zmenil, ocitol som sa v súdnej sieni, v ktorej fúkal silný vietor a videl som „publikum“, ktoré mi udieralo do očí, uvidel som v ňom všetkých ľudí, ktorí ma formovali – až do okamihu môjho vyslobodenia – kedy som zvíťazil nad kontrolou štruktúrou ženského orgazmu.

1. Vtedy som sa stal metaforou na slobodu, ktorú môžete dosiahnuť, pretože je len sloboda, ktorú vám umožní dosiahnuť spoločnosť, pokiaľ žijete v tej spoločnosti!
2. Aspoň som si to myslel v povolenom rozsahu slobody, ktorú považujeme za maximum v rebríčku dôležitosti, ktorý jestvuje.

Teraz som bol metaforou na neslobodu, ktorá sa môže do vás zhmotniť chybami, ktoré sa nazývajú konaním, ktoré sa už nedá zmeniť.

Stál som nahý pred všetkými ľuďmi, ktorí mi aspoň raz niečo „hlbšie“ v živote povedali.

A potom som si uvedomil svoju nahotu pred ľuďmi, na ktorých som si pamätal iba podľa tváří, ale „nikdy sme si nepovedali niečo, čo by mohlo zmeniť konanie toho druhého“.

Moja nahota ma viac bolela pri „tých druhých“.

- Aký to je pocit nemať svoje ja, a pri tom o tom vedieť? - spýtala sa ma moja matka, sediaci v prvej rade.

Nikdy neprenikla k pravde korporácií, ale žila bohatý emocionálny život.

- Ty nie si moja matka, si len predstava, ktorú mi dodáva súd korporácií, - uvedomil som si, že sa chcem brániť – čosi vo mne, niečo zvonku mi to dovolilo!

- Váš obhajca bude mlčať a zasiahne až vtedy, kedy vám bude odobraná schopnosť hovoriť a myslieť tak, aby ste reagovali v podobe „ja“, ktoré sa „chce“ v tomto súde dožadovať práva milovať, hoci zabilo „v slobodnom rozsahu, kde konanie nemusí byť ja v človeku, ale je činom človeka, ktorý tak či onak definuje podstatu toho človeka“.

- Ako môžem myslieť a vedieť, že som súdený, keď moje „ja“ je obmedzené v schopnosti byť reálnym „ja“ so všetkým, čo ma tvorí?! - spýtal som sa, a z penisu mi kvapla krv, patriaca mŕtvej žene.

Uvedomil som si, že som s ňou zabil aj svoje potencionálne dieťa. Prijal som svojho obhajcu, ktorým si ty.

- Dožadujem sa satisfakcie! - vykrikol som do tváre „môjho obhajcu“. - Žalujem korporácie, že ma neochránili pred zneužitím... zlom. Žalujem korporácie za to, že ma právne obrali o môj patent a za to, že som sa stal sexuálnym otrokom, ktorý stratil definíciu človeka sám v sebe! Žalujem šiestich najvyššie oklamáných za znásilnenie mojej duše! A chcem naspäť právo milovať, ktoré som získal predajom môjho patentu!

Súdna sieň sa rozosmiala, nemohol som nájsť v pléne ani jedného človeka s vážnou tvárou. A predsa! Uvidel som sám seba, ako sedím s neprítomným výrazom na poslednom mieste naľavo.

Vyzeral som ako muž, ktorý stratil nádej žiť pre to, prečo chcel žiť.

- Chcel by som zabiť tamtoho muža! - vykrikol som do tváre žalobcu. A ukazoval som rozohnene na seba.

Ten vytiahol zbraň a odstrelil „toho smutného muža“. Odstrelil ma historickou zbraňou. Nesmial sa, bol vážny.

- Bod pre nás, - sucho prehodil.

Videl som zomierať samého seba a necítil som nič viac, len: „zomiera ďalší človek, ktorý nenašiel

vyjadrenie seba samého."

- Takto nezomiera ten, kto objavil myšlienkovú štruktúru ženského orgazmu, - povedal som súdu.

Šedivý muž iba prižmúril oči.

- Všetko, čo vieš, bude používané iba proti tebe, lebo ti chýba vôľa použiť to, - povedal, a ozval sa buchot, ktorému nedokážem priradiť žiadny opis. Počul som reťaze, ale nechcem byť konkrétny.
- Nechýba mi vôľa uvedomenia, že chcem milovať.
- To je všetko, čo dokážeš? - spýtal sa môj otec, ktorý v pléne pôsobil ako človek, ktorý vie, čo znamená „byť vyhlásený za nekompetentného spravovať svoj vlastný život“.
- Otec, ja som nezabil, - povedal som a veril som tomu. - Nikdy som nesúložil so ženou, ako tvoj syn, čo to nechápeš? Nikdy som nesúložil s blízkou osobou! Nikdy mi to nedovolili, a ja som si myslel, že som tak slobodný v korporáciách. Kúpil som si svoj rozhľad a právo diktovať smer prežívania iným, ale stratil som nadhľad človeka, ktorý vie, že je viac ako iba činnosťou, ktorú práve vykonáva. Všetok môj sex a všetky moje vzťahy boli podvod!
- Kto ti nedovolil? My našou spravovanou a zaplatenou výchovou? - spýtal sa, a ja som čímisi hlbokým, čo ma opäť udrelo, pochopil, že nie som pochopený ani svojim otcom.

Môj otec žil len svoj život, chciť od neho niečo viac, by mohlo byť obťažovaním existencie „cudzieho človeka“?!

- Myslel som si, že vidíš do správy korporácii a myslenia ako takého, - vykrikol som so slzami v očiach, ale tento raz sa zasmial obhajca - hoci sa snažil kontrolovať, jeho tvár „infoveku“ a simulácie chápania nakoniec uletela do uškl'abku najvyššieho zosmiešnenia klienta. Neospravedlnil sa mi. Už niekto iný spravoval všetky moje peniaze.

Zobrali mi všetky piliere. Za tak krátky čas. Slobodu konania, peniaze i „zdravý rozum“.

- Už som si priznal, že chcem vedieť len to, čo mi pomáha spať tak, ako potrebujem, - povedal môj otec. - Prešiel som si mnohými cestami. Preštudoval som väčšinu prístupných náboženstiev, snažil som sa dostať k informáciám, ktoré ma mohli urobiť človekom, ktorým som mal právo byť, ak by som si to obájil, ale ak vieš veľa a chceš hovoriť proti poriadku korporácií, môžu ti urobiť čokoľvek, a ak nemáš peniaze, aby si si zacelil rany, vykrvácaš.
- Poškodili mi mozog! - vykrikol som, a pocítil som v sebe nezvládateľný tlak.

- Všetkým nám poškodili mozgy, ale dá sa s tým žiť, ak prijmeš pravidlá, dovoľia ti žiť tak, aby nikto nevedel, že tvoj mozog je iba príveskom, - a môj otec sa postavil, nahlas vydýchol, jeho vydýchnutie zasiahlo moje srdce.

Na historickom plátne v pozadí, za sudcom, začali prehrávať scénu... ako som myšlienkovým čiernym mečom rozťal „mojej žene“ mozog na dve polovice.

Až teraz som počul, že kričala očami, v ktorých nebol smrteľný strach, bolo v nich iba bytie, z ktorého riadenie korporácii vyhnalo právo na strach zo zániku:

- Prečo si mi zobral právo na môj myšlienkový orgazmus?! To je najvyšší zločin!

Súložil som so ženou... a zabil som ženu, ktorá akoby nevedela, že smrť je skutočná hodnota, ktorú korporácie vymazali iba za cenu jej ignorácie. Právo človeka na bytie sa končí tam, kde vám zoberú schopnosť zaoberať sa vlastným zánikom?

Pocítil som hnus a odpor, že som zabil bytosť, ktorá konala výhradne iba podľa chcení a potrieb – nebol v nej už večný boj o zachovanie ľudského života, ktorý pomenúva všetko, čo stretne, s čím sa musí vyrovnáť!

Moje zabitie mi prišlo tak zbytočné. Zabil som ďalšieho zbytočného človeka, ale v sekunde som si uvedomil, že aj žena, ktorú som zabil, by mohla – rovnako ako ja – naplniť podobnú sieň ľuďmi, ktorí z nej vystrúhali všetko, čím sa stala.

Zabil som človeka, o ktorom som nevedel, aká je jeho ľudská podstata.

- Čo je to ľudská podstata? - spýtal sa žalobca do mojej tváre, a ja som sa pozrel na otca, ktorý si medzitým sadol, a položil svoju hlavu na plecía mojej matky. Bolo to po prvý raz, čo som videl môjho otca položiť hlavu tak bezbranne na telo matky. Zvyčajne to bolo opačne.

- Pýtam sa človeka, ktorý by to mohol vedieť, keďže ju stratil. Platí, že len ten, kto niečo stratí, zrazu vie, aká je to strata.

- Aký je zmysel vašej otázky? - spýtal sa môj obhajca, a ja som sa začudoval: „že by som stratil svoje ja, ktoré chce milovať, keď zasiahol?“. Stretli sme sa pohľadom s mojim obhajcom. - Dávajte si pozor, chcú vám dokázať, že právo na milovanie vo vašom prípade nie je možné, že človek, ktorý nemá podľa korporácii právo na vlastné „ja“, ktoré má za sebou veľa konaní v nesúlade s predpismi - a tým sa strácajú všetky prospešné konania, čím chcem povedať, že vaše reálne konania prepadávajú len v prospech korporácií, hovoríme o vašom patente, že taký človek nemôže milovať, lebo sa ihneď vystavuje zlu ako takému, zlu, ktoré korporácie vymázaávajú z konania človeka, keďže zlo i dobro sa snažia obsiahnuť

slobodné konanie človeka, tak ako korporácie! Jedným vetným spojením, chcú vám zabrániť milovať, lebo milovanie vás podľa všetkých dostupných zistení korporácii vystavuje iba zlu, a to by bola cesta späť.

Môj obhajca povedal tieto zložité vety príliš nahlas. Celá súdna sieň zatlieskala. A môj žalobca sa poklonil. Obhajca na to prekvapivo doplnil: - Ešte som nekričal, vážení.

- Milovanie je iba zábava, ktorá už nie je povolená vo svete, kde sa stalo poznanie „myšlienka-konanie“ najvyšším štatutárnym orgánom, - povedal sudca. A vietor mu nadvihol cirka polovičku šedivých vlasov. Prešiel si po ofine obidvoma rukami naraz.

Niekde v povetrí sa ocitli tieto myšlienky, ktoré sa nedali priradiť k nikomu – tak sa zdalo:

„Bol to akoby ženský pohyb v pohybe sudcu, ktorý obsiahol rozmer muža raz a navždy, a preto každý súd práva na lásku pochádza z prieniku mužského a ženského bytostného rozmeru? Ale ten, kto dokáže milovať i medzi segregovanými ako žena i muž v jednom tele je vystavený súdu, ktorý korporácie v našej histórii vždy podporovali a podporujú, lebo taký človek dosahuje rýchly náhľad do ľudského konania, a je nebezpečný, pretože pozná pravdu, že dieťa lásky je v korporáciách už vymazané? A v školách sa učí: len najvyšší správcovia korporácií môžu používať obidva bytostné rozmery, aby vedeli súdiť spravodlivo konanie človeka v nastavených štruktúrach konania – ale kde sú deti lásky?

Je tu len ženská láska a mužská láska, ak hovoríme o ľuďoch v segregačných zónach, deti lásky už nejstávajú?”

Boli to myšlienky, ktoré korporácie nechceli zachytiť? A komu naozaj patrili, keď som ich v sebe zachytil, hoci som mal nutkanie, že „moje určite nie sú“?! Narušili moje sústredenie!

Napadlo ma jediné, aj keď som nevedel prečo:

- Prečo ma to celkom odznova vystavuje zlu, tak ako kedysi, keď som prišiel s patentom?! - spýtal som sa a v tejto otázke som sa „cítil byť“ sám sebou najviac zo všetkých viet, ktoré odzneli „v súdnej sieni“.

„Moju ženu“, ktorú som zabil, som, samozrejme, neuvidel ako... aspoň z časti slobodnú „dušu“ (môžem to nazvať – nemiloval?), veď – ešte raz - vo svete korporácií toho nie je nikto z nás schopný, ale už na začiatku mojej cesty k segregovaným som bol vyradený až príliš akčne!

Bol som zmätený vlastným chápaním prítomnosti v súdnej sieni!

- To je tajomstvo, na ktoré musí prísť každý sám, - usmial sa žalobca, ale na okamih som v ňom neuvidel „žalobcu“, ale môjho najobľúbenejšieho učiteľa „myšlienok veľkých ľudí“.
- Prišiel som na to, keď som prišiel s patentom! - povedal som nútene, čosi sa vo mne chcelo brániť!
- Nie tak celkom. Tajomstvo života prislúcha každému v inej forme, tie najvyššie formy ľudského myslenia majú právo na svoje nespochybniteľné pravdy v jestvovaní, ktoré ich neopustia a sú nimi.
- Môj patent je nespochybniteľný.
- Váš patent áno, ale vy ste stratili právo na jeho pravdu vo vás svojim konaním. Mali ste všetko, čo sme vám mohli dať, len tak ako ste to chceli. Neporozumiete tomuto súdu, ale o to ani súdu nejde. Rozumiete mi?! Už nemáte právo na veľké slobodné myšlienky, vaše „ja“ najlepšie zhodnotila otázka vašej matky.
- Povedzte mi niečo, čomu by som aspoň na chvíľu veril, - poprosil som obhajcu.

Obhajca sa zahľadel na sudcu, ten na môjho otca.

Moja matka vykrikla:

- Priznávam sa, náš syn je dieťa lásky...

Otec iba sklonil hlavu a rozplakal sa.

V pléne sa k nemu pridali všetci, ktorí sa v živote nestali tým, kým sa chceli stať. Ktorí iba prijali ponúkané pozície, nepracovali na sebe vo vymedzených pravidlách.

Ich plač mi pomáhal. Cítil som sa silnejším. Spomenul som si, že ja som to dokázal!

Zrazu som precítil, že i zabitie v dobre korporácii je vlastne slobodný čin!

- Všetko, čo teraz cítite, je podvod, - prízvukoval mi obhajca.
- Všetko, čo teraz cítite, je iba to, čo privolávate, - oponoval žalobca.
- Ako môže dieťa lásky... zabiť? - spýtal sa sudca a opäť mu vietor rozvial šedivé vlasy. Sudca si chytil cop, a prehodil si ho „dopredu“, takže mu klesol na stranu, kde sídli srdce.
- Ako môže dieťa lásky... objaviť patent, ktorý dovedie ženy k orgazmu v štruktúre myšlienok? - a vyslovenú otázku nešlo priradiť k žiadnemu človeku v miestnosti.

Súdna sieň zrazu zanikla, počul som však vravu ľudí, sediacu v nej, ako som sa ocitol v rodičovskej spálni, videl som tváre rodičov pri mojom plodení, ale nič nenasvedčovalo tomu, že ide o plodenie z lásky, ktorú vtedy ešte korporácie nekontrolovali.

Práve naopak, toto bolo milovanie, ktoré bolo typickým korporatívnym milovaním. Mohlo dostať

svoje číslo - a svoju schému.

Otočil som sa bez toho, aby som precítil, že sa otočilo moje telo. A uvidel som môjho otca sediaceho na historickom elektrickom kresle.

Matka ležala na posteli, mala nohy od seba a ja som videl jej pošvu. - Nemám, čo povedať, okrem toho, čo vidíš... - povedala mi do tváre.

Život v korporáciách zo mňa vyhnal akékoľvek hlboké pocity, necítil som nič pri tom pohľade.

- Aký je v tom odkaz? - spýtal som sa nahlas do matkinej pošvy.
- Iné ťa priťahujú, a ja nie. Mám právo vedieť prečo, - áno, je pravda, že na okamih som uvidel svoju matku ako mladú príťažlivú ženu!

A ja som vedel, že to, čo vidím, je iba ďalší podvod.

Presunul som sa k otcovi. Dostal prvý zásah elektrickým prúdom.

Pôsobil vyčerpane, ale zašepkal:

- Nie si dieťa lásky, a hoci oni vedia pravdu, už nás súdia za to, že si dieťa lásky. Dieťa lásky nestratí nikdy právo milovať.

Dostal opäť zásah prúdom!

Neslobodne som sa natočil k mojej matke, a videl som, ako zhmotnila predstavu „otca takého, aký jej najlepší vyhovoval" - a milovala sa s ním v starom tele.

Milovanie rodičov s ich generačným odtupom – jeden voči druhému - mi prišlo odporné. Matka šepkala mladému otcovi:

- Pre mňa v živote nejestvuje viac... ako sa milovať s tým, s kým som splodila dieťa... s jeho telom a s jeho myšliou, ktoré patria spomienke, že „tohto som si vybrala podľa zákonov korporácií"/a mať ho takého každý deň aspoň na okamih... s rozhlľadom a s telom, ktoré mám teraz k dispozícii.

Uctievam korporácie za túto šancu pochopiť naše stvorenie týmto spôsobom!

Môj mladý otec sa do nej vystriekal, a starý otec dostal zásah elektrickým prúdom.

- Ako vás môžu súdiť za lásku, keď ste ma nesplodili s láskou v dušiach?!
- Ty nechápeš, že korporácie obsiahli ľudskú lásku a dávajú ľuďom viac v ich správe a štruktúre myšlienok! - povedal mladý otec, ktorý sa prevalil z matkinho tela do priestoru.
- Ale to som si myslel, keď som bol rovnako mladý, ako si ty teraz! - vykrikoval som, ale môj mladý otec sa iba zasmial, ten starý dostal zatiaľ najsilnejší zásah prúdom.

Moja matka pohľadila otca po tvári.

- Uč sa od svojich rodičov, čo znamená akt korporatívnej slobody, - pomaly vyslovila matka.

Nad hlavami milencov sa ozvali veľké vežové hodiny. A pod hodinami sa otvorila brána a z nej vybehli nahé malé deti, dievčatá a chlapci, dievčatá sa podobali na mňa, chlapci sa podobali na teba,

na človeka, ktorý čítaš túto knihu.

Všetky deti kričali do mojej tváre:

- Ak nájdeš aspoň jedno dieťa, splodené z lásky, vrátíme ťa späť k súdu, ktorý rozhodne o tvojom práve nájsť svoje „ja“! - a nikde ani zmienka o mojej potrebe milovať!

Rozbehol som sa za deťmi, chytil som malé dievča s mojou tvárou a nevydržal som svoju úlohu.

Zhodil som ju na zem.

- Buď mojim dieťaťom lásky! - vykrikol som, a chcel som milovať, ale nebola vo mne definícia toho stavu celkom odznova.

Táto definícia je zatiaľ zrušená, keď som pocítil ďalšiu erekciu, ktorá ma filozoficky vydierala, a ja som nemal na výber v tom, čo si bralo odo mňa moju podstatu – s korporáciami alebo bez korporácií, vsunul som svoj, ešte stále krvavý, penis do mladého dievčaťa:

A moja tvár začala odriekať – v ňom:

- Odpustím ti... pretože mám celkom v oblube pocit, ktorý mi dávaš, iba ak sedemdesiatsedemkrát odpustíš ty mne.
- Čo... ti... mám... odpustiť? - povedal som tak vzrušený, že som sa zajakával a sliny mi stekali z oboch kútov.
- Ako ťa každý z nás oberá o právo milovať, ako sa nedokážeš brániť pred mentálnym zneužívaním, - povedalo hlasom dospelaj ženy, a potom sa zasmialo ako naivné malé dievčatko!

To, čo povedalo, vo mne spôsobilo obyčajný, ďalší, ďalší, prudko fyzický mužský orgazmus. A moje myšlienky boli aspoň na chvíľu vyslobodené. Je možné, že v tom orgazme s malým dievčatom som našiel svoje skutočné „ja“? Až sem ma dotlačili „korporácie“?!

- Je to sranda, keď som lepkavé zvnútra s ujami, ako si ty, - povedalo mi do tváre, a ja som v nej pohladil moju dievčenskú tvár. Pobožkal som ju, a tak veľmi som túžil v nej po žene, ktorou „by som bol, ak by som bol žena“, ale ono nedokázalo pobožkať naspäť, ešte nebolo naučené.

- Ale ja som iba dievčatko... ako sú všetky dievčatká. Ja neviem, čo je to láska. Ja viem iba cítiť, čo je dobré a čo nie, podľa toho... ako ma naučili.

Konečne som z neho vytiahol svoj penis, ktorý sa v ňom očistil od krvi mŕtvej ženy. Vyčistil sa panenskou krvou.

Tak som spáchal ďalší zločin, ale „zneužil som dievčatko“ zase raz tak „slobodne“! Kde sú korporácie?!

Dievča sa na mňa zapozeralo s „modrým“ pohľadom, zmenilo sa na dospelú ženu, ktorá mala

moju „ženskú tvár“.

- Pomiluješ svoju ženskú podstatu v sebe? - spýtala sa ma. - Pomiluješ, ak sa k láske nemôžeš dostať?!
- Akú mám šancu?
- Práve si znásilnil dievčatko, pričom si mal z detí vybrať to, ktoré bolo splodené z lásky.
- Vybral som ho, - zahováral som. - Deti z lásky... čo to znamená?
- Človek by mal vidieť v iných ľuďoch ľudský rozmer, - povedala žena, ako si predo mnou ľahla.
- Už nemôžem vidieť ženský orgán. Je ich príliš veľa. A strácam orientáciu.
- Mal by si sa nechať pretiahnuť rozhladeným a mužným mužom, aby si pochopil, čo ženy vedie...
- Je mi to jedno, ak mi to vráti právo na lásku.

Žena sa pousmiala, jej pošva bola oranžová, ale mala krásny tvar.

„Pravda by mala iný tvar, ak by nebolo ženskej pošvy.“

Zahľadel som do jej tváre.

- Povedz mi niečo nové, ak máš moju ženskú tvár!

Rozosmiala sa celkom nahlas.

Narážali do mňa tisícky dievčatiek, ktoré stále pobehovali okolo mňa. Chlapci sa mi dokázali vyhýbať. Uvedomil som si, že som znásilnil dievčatko medzi pobehujúcimi deťmi. Nechýbal mi zmysel ich konania. Nehľadal som ho.

Chytil som ďalšie dievča. Ako som ho chytil, žena sa prehla v páse, a dotkla sa jazykom svojej pošvy.

- Čo ťa naozaj naučili? - spýtal som sa dievčaťa – žena s mojou tvárou začala ochkať.
- Viem, že mám utekať.
- Ale pred čím?

Zahľadelo sa do mňa, uvidel som „čierny pohľad“ najvyššie oklamaného muža, usmialo sa:

- Som len tým, kým som práve v okamihu, ktorým som. Nič viac neviem, - povedala to tak vážne, bol to hlas ženy, ktorá masturbovala, ale počul som ako hovorí dievčatko!

Strácal som pojem o tom, čo môžem zachytiť a vyhodnotiť a čo nemôžem použiť pre to, kým som zvykol byť v korporáciách.

Odsotil som dievča a rozbehol som sa k žene s mojou tvárou. Drasticky som ju chytil pod krkom.

- Povedz mi, prečo strácam svoj rozmer a prečo konám tak ako nechcem, pričom keď to konám,

myslím si, že som slobodný!

Opľula ma.

- Prekážaš mi. Brániš mi v tom, čo práve chcem. A vtedy nič viac nie je. Je len to, čo chcem. Vždy je iba to, čo chcem!

„Zabudol si na to, čo naozaj chceš?!”

Pozrel som sa po chlapcoch, ktorí začali utekať iba jediným smerom, videl som ich nahé zadky.

Dievčatá utkali proti nim – zrážali sa. Dievčatá bežali k hodinám, chlapci smerom od hodín.

– Ja som ten, kto vymyslel patent, vďaka ktorému ste tu! - zakričal som, pretože už som nezniesol to, čo som videl.

Žena s oranžovou pošvou silovo chytila jedného chlapca, zvalila ho na zem, a začala explicitne cumľať jeho malý detský penis.

- Mám rada činnosť, ktorú ten, komu ju vykonávam, ju nemôže pochopiť, ale má ju rád!

Ozval sa obrovský aplaus, zdvihol som hlavu, a stál som v súdnej sieni, do siene vkročil muž, ktorý ma ihneď začal prit'ahovať. Mal vypracovanú postavu, opálené telo, na prirodzení mu vial štvorlístok, a jeho tvár bola ošľahaná ťažkými myšlienkami.

Mohol mať tak stoosemdesiat centimetrov, prišiel ku mne, pobožkal ma, ja som mu božk opätovoľ.

Môj otec odvrátil zrak, a moja matka zhlboka vydýchla.

Pohl'adil som ho po tvári, a podlomili sa mi kolená. Muž sa odzbrojujúco usmial. Zažmurkal ako muž korporácií, zažmurkal tak, ako som zažmurkal ja sám stotisíckrát predtým.

Uvidel som v jeho očiach správu spoločnosti, ktorá mi zrazu neprekážala, keďže ma nesmierne prit'ahoval!

Povedal:

- Otoč sa, budem jemný, viem čo potrebuješ, viem, čo potrebuješ pochopiť a viem, že existuje iba činnosť, ktorá ťa k tomu môže doviest'.

Zrazu som chcel byť oklamany pohlavným stykom!

Jemne sa dotkol mojej chrbtice, prešiel mi po nej ukazovákom a pritlačil na stred chrbta, vzrušilo ma to, dostal som erekciu.

- Toto je ten bod, v ktorom si napichnutý, - zašepkal tak oslobodzujúco.

- Prosím, pretiahni ma, - povedal som a pozrel som sa na sudcu. Ten odvrátil tvár, v jeho očiach

som uvidel červený záblesk. Vietor ustal.

Niektoré knihy za jeho chrptom začali horieť, ako mi krásny muž vsunul penis do análneho otvoru. Postupne začal prirážať. Keď bol hlboko, jeho orgán mi tlačil na prostatu, a ja som sa cítil ešte lepšie... ako keď som naposledy znásilňoval dievčatko.

- Toto je lepšie ako láska... - vyletelo zo mňa bez toho, že by som to chcel povedať sám za seba. Opäť raz „čosi“ hovorilo za mňa. Tu som sa tomu nebránil. Dá sa tomu brániť?!

Muž sa oprel sa o mňa celým svojim telom.

- Ak by si ma naozaj poznal, cítil by si niečo viac, - zašuškal mi muž, keď ma pobožkal na hákový kríž.

Súdna sieň bola ticho, videla trest, ktorý nenadobudol právoplatnosť, ale už sa vykonával?

Bože, aké to bolo dobré, bože, už rozumiem ženám, ktoré „to“ milujú!

Muž mi šepkal ako do mňa striekal – veľmi pokojne (!):

- Vieš... čo cítia ženy pri tvojom patente? Spoznali „ja“, ktoré ich zoznamuje s pocitom vesmíru v okamihu stvorenia „ja“ vesmíru. Sú tým bodom. Toto ty dávaš ženám! - a mne bolo jedno, čo mi hovorí, prijímal som iba jeho orgazmus a prijímal som ho statočne a úprimne. Mal som z neho radosť!

Toto som so ženou nikdy nezažil!

Nieкто mi vysvetľoval hĺbku môjho patentu inak ako cez peniaze, a ja som bol schopný prijímať iba jeho spermie bez toho, že by tie spermie mohli k niečomu spieť v „tomto vesmíre“! Aj taká je pravda tohto prípadu!

Vystriekal som sa pod vplyvom zážitku, pričom moja matka a môj otec boli presvedčení, že toto všetko prijímam iba kvôli tomu, že som zabil a že prijímam trest korporácií.

Ale ja som mal pocit, že som zrazu slobodným!

Toto bolo moje konanie!

Otočil som sa k mužovi a pobožkal som ho – a bol som presvedčený, že ide o jeden z mojich najlepších božkov v živote. Objal ma, a znova pošuškal:

- Všetci vidia len to, čo chcú vidieť, ale my vieme! Aká veľká daň je za lásku, keď iní takú lásku nevidia!
- Ty poznáš lásku?
- Žil som medzi segregovanými... - povedal – celkom nahlas - muž, a súdna sieň zhúkla prekvapením.

Moja matka zatlieskala!

Môj otec dostal ďalší zásah prúdom v elektrickom kresle – to kreslo sa stalo skutočnosťou a zostalo

aktuálne z predchádzajúcej scény môjho prípadu!

„Spôsobujem utrpenie mojím blízkym, alebo si moji blízki za to utrpenie môžu vlastným životom?“

Bol som pomilovaný mužom, ktorý pozná lásku!

Pocítil som spätosť s jeho bytosťou, a chcel som byť „na jeho strane“, aj keď som nevedel, aká je to strana.

Urobil na mňa dojem, že sa priznal... pred človekom, ktorý túži po láske. Vďaka nemu som si spomenul, že túžim po láske.

Sudca sa zasmial, obhajca zívól, žalobca pokrútil hlavou.

Sudca povedal, ako sa zahľadel na svoju pravú ruku:

- Už môžeš odísť, svoje si splnil. Jeho mentálna sila je len taká, aká je jeho morálka a etika, ktoré... ak nie sú pod správou korporácií... nejestvujú.

Prešlo mnou uvedomenie, že sexuálny styk bol naozaj nepodstatným a nič nevyriešil, ako som videl muža odchádzať.

Pozrel som sa na jeho zádok, a uvidel som iba zadky všetkých malých chlapcov, ktorí utekali smerom od hodín. Dievčatá sa už asi vrátili „do veže hodín“. Čas sa stal vyjadrením polaritu pohlaví.

„Moja duša nemá žiadne pohlavie!“

– Nepovedal si mi, prečo si miloval, - zakričal som, a súdna sieň stíchla.

Žalobca sa na mňa zahľadel – a mnou prešla prázdnota, zrazu som v sebe našiel toľko vyjadrení samoty a izolácie, zvíťazilo vo mne zneužitie?

Nevedel som „čo je to milovať“, ale cítil som sa nemilovaný!

- Prosím, vráť sa! - zakričal som za mužom, a bolo mi jedno, že strácam svoju tvár pred otcom a matkou. Pred všetkými, ktorí nikdy nekonali tak, aby ich to zmietlo. - Potrebujem človeka, ktorý miloval! Nech sa tu necítim tak sám...

Muž sa otočil, jeho penis pri tom pohybe udrel o ľavé stehno, sudca zatlieskal, ako keď v drahých reštauráciách tleskajú, aby sa prinieslo jedlo.

Rozbehol som sa za mužom, kľakol som si k nemu – a pobožkal som jeho penis.

– Teba už nedokážem pobožkať... - povedal som mu do očí. - Odišiel si na príkaz korporácií...

- Mám sa lepšie, keď žijem v korporáciách.
- Neprekáza ti, že žiješ život, v ktorom iba preťahuješ mužov, stojacich pred súdom ich života v korporáciách?!
- Ten... kto naozaj miloval, už nevymaže zo seba to, že miloval. Všetkých mužov, ktorých som pomiloval na príkaz... napriek všetkému... bol som k nim ľudský.
- Necítil som, že si kedysi miloval. Išlo len o príjemný pocit, o podelenie sa z existencie, o ktorú som sa tak ešte s nikým nedelil.
- Cítil si pri mne existenciu. Pri mnohých ženách si ju nikdy nepocítil!
- Ako tu môžeš jestvovať, keď si mohol milovať a vedieť?!
- Bolo mi umožnené, aby som žil so ženou, ktorú som miloval v segregáčnej zóne, ale tam sme spolu žiť nemohli, pretože tam sa deti neplodia, tu spolu žiť môžeme, hoci k sebe nič necítíme. Ale máme deti.

A ja som pod vplyvom jeho slov začal lízať jeho žalud'. Plakal som pri tom. Pohľadil ma po hlave.

- Ako si sa mohol vzdať lásky? - spýtal som sa pomedzi moju činnosť, ale on ma iba znovu pohľadil po hlave.
- Deti sú dôležitejšie. Také su pravidlá. Už iba korporácie sú spenie.

Prehltol som jeho spermat, a spýtal som sa:

- Aké sú pravidlá?! Pravidlá sú len také, aké si zaplatíš a aké si sprístupníš?
- Ešte stále si to myslíš? - a jeho očami prešiel „čierny záblesk". Ponoril som sa na chvíľu do tmy, a uvedomil som si, že som práve – zase - uspokojil muža!

Môj otec dostal ďalší zásah prúdom, moja matka ho odmietla chytiť za ruku, bála sa, že by mohla dostať zásah prúdom aj ona?! Nie, nikdy taká nebola, obetovala by sa, ak by nevidela „syna", ako klesá až na dno pred toľkými ľuďmi, ktorí „môžu myslieť na to, čo vidia".

Postavil som sa a zaostril som, pochopil som, že súdna sieň je ďalšia konštrukcia, ktorá má reálne kontúry v mojej štruktúre myšlienok:

- Ak by ste si mali vybrať jednu knihu, ktorá by to bola? - spýtal som sa sudcu.
- Kniha o mojom živote, napísaná len tak, ako chcem ja, - odpovedal, ale vzápätí dodal: - Radšej mám súdy, v ktorých môžem chápať, tak ako je dovolené.

Niečo ma prinútilo, aby som sa obzrel a uvidel som ležať moju matku na smrteľnej posteli, pretože taký pocit „išiel z tej scény".

- Už som pochopila, že neviem nič viac, ako keď som sa dozvedela, že si stvoril patent... Ako keď

som ho po prvý raz použila a potom pochopila, že môj syn dal svojej matke orgazmus v štruktúre myšlienok! - zakričala - a pozerala sa pri tom do očí žalobcu.

Otec dostal ďalší zásah prúdom, už to nevydržal a bolestivo, zadychčane zakričal:

– Môj... syn... vám dal... to, čo... vám... nikto iný nedal. Tak si... poslúžte!

- Ako to myslíš, mama? - spýtal som sa a „nič" som necítil pri pohľade do jej očí! Z úst som si zotrel zbytkový spermat krásneho muža.

Krásny muž – prekvapivo – neodišiel, ale stál za mnou. Objal ma.

– Chcem ti dať náznak lásky, ktorá ešte nie je láskou! - povedal mi, a objatie ešte zvýraznil. -
Ešte máme chvíľku čas, vďaka tomu, že si našiel silu ponížiť sám seba, a dal si mi to, na čo nikto iný nemá odvahu...

– O čom to hovoríš?

– Nie je ľahké pomenovať jedinou činnosťou muža, o čom sú korporácie tak, že o tom vie väčšina v súdnej sieni, a nedostať za to výsmech... len povolenie jedného objatia.

– Môžeš ma objasť len vďaka orálnej povinnosti?

– Môžem ťa objasť len vďaka tomu, že som našiel muža, ktorý túži po láske a je schopný stratit úplne všetko, aby mohol milovať.

– To hovorí každému, - veľmi pomaly zdôraznil sudca.

– Prečo... nebránite... môjho... syna... - sekano vyletel na obhajcu môj otec.

– Koná iba sám za seba, - odpovedal obhajca, a pozrel sa na moju matku. - Nemôžem zabrániť tomu, aby jeho štruktúra myšlienok nezabíjala vlastnú matku!

– Ja hovorím o niečom inom! - otec konečne použil plnohodnotný hlas nahnevaného muža!

Moja matka sa nadvihla z postele, pôsobila, že veľmi trpí:

- Prosím, syn môj, daj mi ešte raz... myšlienkový orgazmus...

A ja som uvidel vo svojej matke ženu, ktorá sa ešte i v blízkosti smrti rozhodla oddať „korporatívne" poriadku, pripomínala mi ženu, ktorú som zabil.

- Pátraj hlbšie! - odkázal som jej výkrikom, ale súdna sieň sa znovu rozosmiala.

Krásny muž prerušil objatie, pocítil som jeho erekciu. Tento raz som ju nezniesol. Prišiel mi odporový v jeho potrebe, lebo už som o ňom vedel, že je „dezertérom" a dal prednosť „istote" pred láskou.

Pochopil môj pohľad.

To, čo sa odohralo, sa vo mne stalo už toľkokrát:

Prasklo mi v hlave ako v spravovanom stroji. Potom mi puklo v srdci.

- Deti sú naozaj prednejšie. Skús pochopiť, že to, čo chceš, už nikto nechce. Inak sa deti splodiť nedajú. Ľudia lásky sú postihnutí a nedokážu žiť v realite. To si spôsobil aj ty svojim patentom. Láska nikdy nepotrebovala orgazmus ako taký.

Udrel som ho, úder mi vrátil, pobožkal som ho, božk mi vrátil.

- Láska nikdy nepotrebovala orgazmus?! - zakričal som mu do tváre.
- Nie. Nikto predsa nepozná štruktúru myslenia lásky. Väčšine ľudí sme dodali pocit, že majú len to, čo si zaslúžia, pokiaľ sedia v tejto súdnej sieni. V určitom okamihu každý prijme pravidlá. Každý inak, ale prijme.

A krásny muž sa otočil a pokojne odkráčal mimo môjho zorného uhla. Už som cítil, že ho nepotrebujem, ale ten rozkošný pocit v mojom análnom otvore pretrvával.

Chcem byť viac ako moje telo!

Moja matka sa zapozerala na odchádzajúcu siluetu muža.

- Mal by si si vážiť tento svet, keď môžeš mať takých mužov ako je on.
- Som muž, mama.
- Daj mi ten orgazmus myslenia.
- Nerozhodujem o tvojom orgazme, už nevlastním ten patent.
- Aj ja chcem ešte raz zažiť pocit, že viem v mojom orgazme, že som bodom stvorenia vesmíru. Vtedy môžem zomrieť.
- Moja matka... nežije pre také veci.
- Čo ty vieš, pre aké veci žije tvoja matka? Prijala som pravidlá a vo voľnom čase som bola ženou, ktorej syn zdokonalil korporácie. Mohla som žiť s pocitom, s ktorým žiadna iná nežila.

Zrazu sa moja matka začala deliť a videl som veľa rôznych žien, krásne, príťažlivé, hlboké, staré, mladé, úprimné, neúprimné, samostatné, parazitické... Videl som nekončiaci prúd všetkých žien histórie, a všetky ich smrteľné posteľe.

Vedel som, že mám pred sebou množstvo, ktoré nemá pevné číslo, a že vidím pred sebou duševné nekonečno ľudských zánikov.

Prečo nevidím žiadneho muža?

Z análneho otvoru mi ešte stále vytekal spermat krásneho muža.

Podišiel som k prvej posteli, na ktorej ležala príťažlivá blondína, ktorá dostala v histórii veľa mien.

- Ani keď zomieraš, nepochopíš nič viac, prijímaš to ako len ďalší fakt, - povedala, a pozrela sa na nočný stolík, ktorý sa stal realitou, až keď sa naň pozrela.

Na nočnom stolíku bolo veľa fliašiek od liekov: sedatív, amfetamínov, barbiturátov.

- Ja som obeť rodinného života 20. storočia v rodine, žijúcej na predmestí...

Prisadol som si k nej.

- Zomieraš naozaj na ten život, alebo sa chceš predávkovať iba kvôli tvojmu zúženému vedomiu? Pocitu neúspechu? - spýtal som sa, ako keby som nevedel, že doba už pokročila a ja si nemám so ženou predou mnou príliš čo povedať. A moja otázka nebola vydarená, spýtal som sa iba z nutnosti, lebo ma zaujala jej krása.
- Ľudská pravda sa nezmení... - a hodila do seba plnú hrst tabletiiek.
- Bol by si pre mňa dôležitý, ak by som si viac verila...

Zdvihol som hlavu a uvidel som ďalšiu ženu. Ležala oblečená vo sviatočnom oblečení, a v rukách držala knihu „Vražda Marilyn Monroe“ (Donald H. Wolfe).

- Nakoniec som chcela byť iba veľká herečka. Všetko ostatné sa pre mňa stalo nepodstatné. Nakoniec som nedokázala vnímať už nič viac, len moju potrebu. Nedokázala som si všimnúť krásu stromov... a okolitého života... Je ľahké stať sa posadnutou, keď nikomu na tebe nezáleží... A ak predsa len, tak každému na tebe záleží... len cez jeho vlastný život. Nie je tak?

Pochopil som, precitol som, toto nekonečno, to sú iba ženy, ktoré spáchali samovraždu!

Cítil som, že od nich sa „pravdu“ nedozviem?

- Ty nevieš, čo znamená odísť do sveta predstáv, ktoré nikto iný nepozná... - a jej slová ma nezaujímali.

Hľadal som svoju matku, nekonečný rad týchto žien ma vyčerpával.

Ozval sa sudca:

- Zachráň aspoň jednu ženu, ktorá ešte nepatrila korporáciám, aspoň jednu, ktorá ešte nezažila tvoj orgazmus, a korporácie ti dajú novú šancu získať „ja“ späť!

Nezniesol som moju novú šancu. Nechcelo sa mi túlať popri posteliach, vrátil som sa k prvej žene, k blondíne. Zaspávala.

Prisadol som si k nej na posteľ.

- Prečo? - spýtal som sa jej.
- To nepochopíš, - povedala zasnene. Pôsobila, ako by som ju otravoval.
- Som tu kvôli láske.

Pozrela sa na preplnený stolík.

- Toto všetko je kvôli láske, ktorá nejstvie, - povedala, a načiahla sa k stolíku. Ale jej pohyby boli pomalé. Pôsobila dezorientovane.
- Je to len tvoj stav mysle, - použil som vetu, v ktorej by v 20. storočí mohla rozumieť.
- Čo odo mňa chceš?

A uvedomil som si, že môj otec dostal ďalší zásah prúdom. Bolo mi to jedno, sedel som pri ženskom tele, ktoré mi nebolo ľahostajné.

Videl som ženu, ktorá nemala korporatívne myslenie, ktorá sa chcela „slobodne“ zabiť!

- Chcem iba vedieť, či si sa v živote dozvedela niečo iné ako ja... - povedal som, a veril som tomu. Porozhliadol som sa, a namiesto postelí som už videl iba rôzne udržiavané hroby.

Hroby sa nezmenili ani v dobe korporácií.

A samozrejme, každá doba má svojich mŕtvych, ktorí hovoria hlasnejšie ako živí...

Blondíne padol zrak na lieky:

- Predstavu muža, ktorý v podstate nechce nič... mám najradšej...
- Som skutočný, - povedal som presvedčený o ďalšej pravde, ktorá ju rozosmiala.
- Smiech pod vplyvom týchto sračiek mám... rada, - povedala tiahlo, a mne sa jej zrazu chcelo veriť.

Začali konečne čítať moje oficiálne obvinenia, ale obhajca ihneď zakročil: „Nie pred ľuďmi, len tí, ktorí vedľa, čo znamená konať slobodné činy, môžu počuť!“

Bol som rád, že ich nebudem počuť ani ja.

Ale ako som videl blondínu, vedel som zásluhou jej prítomnosti:

Moja štruktúra myšlienok bola – je – bude súdená za celý život, ktorý som zatiaľ predviedol. Pozrel som „do ženy“ a nemohol som vedieť, akú farbu mal môj pohľad, jej oči žmurkli inak ako žmurkajú oči dnešných žien.

- Moju pravdu nechce nikto počuť... - povedala jednoznačne sfetovane, ale nepočul som hlas korporácií.

Vzrušilo ma to!

Bol som vzrušený inak, ako predtým, alebo som sa vzrušil iba stále tým istým pudom prežitia?

Počul som spev mojej matky: „Pracovať, o niečo sa snažiť... len kvôli spoznaniu pocitu vesmíru v

bode jeho vzniku... sa oplátí..."

Keď som sa pozrel na ženu predou mnou, zachcelo sa mi precítiť to, čo cítia všetky ženy korporácií, keď sa dozvedia o tom pociť! A naštastie, nanešťastie, nevedel som prečo! Ako to, že sa mi to stalo práve pri žene, ktorá pochádzala z doby „pred korporatívnou správou štruktúry myšlienok ľudstva ako takého“?!

- To si musíš zaslúžiť. Sú pevné pravidlá, kedy je človek počúvaný a kedy nie, - snažil som sa ju zaujať.
- Si smiešny. Všetko je o tom, s kým sa stretneš... A ja som z malého mesta... kde sú ľudia tak predvídateľní... Presunula som sa do veľkého mesta, kde ľudia hrajú viac hier, a žijem na predmestí, čakám na manžela, ale je to len človek, ktorého poznám, s ktorým spím, ktorého som si vybrala. Je smiešne a zároveň pravdivé, ako sa ľudia v malých skupinkách... jeden do druhého zamilujú... ako keby nejestvovalo nič viac.

Akú pravdu mi môže povedať žena, ktorá nežije v korporáciách?

- Čo je to láska? - spýtal som sa jej, lebo sa mi zdalo, že už odchádza.

A ona sa prinútila ku mne nahnúť a dala mi veľmi slabú facu.

- V určitom veku... je už iba akýsi cit... k človeku... s ktorým si... alebo nie si... alebo trápenie... vnútorná bolesť...
- Ja som muž, ktorý chce hľadať lásku. Žijem v dobe, kedy sa už láska nepoužíva na formovanie ľudských osobností.

Blondína sa na mňa zahľadela tak prítlačivo, keďže jej pohľad obsiahol všetky lieky, ktoré zhlta. Žmurkla veľmi pomaly.

- Pozri na mňa. Ja som zamilovaná. Práve som sa zamilovala do teba. Pobožkaj ma.

Pobožkal som ju. Oblízala si pery jazykom po mojom bozku.

Zrazu som sa ocitol na jej hrobe, sedel som na na čerstvej hline. Videl som dátumy jej narodenia a jej úmrtia.

Zamyslel som nad ľudským životom – a pocítil som, že potrebujem komfort korporácií, a že už nechcem „hľadať lásku“. Že chcem naspäť svoje postavenie!

Pomedzi všetky hroby, ktoré som videl, začali behať nahé malé deti - ...veľmi malé deti, kde sa pohlavie stráca, a nikde som nevidel rodičov. Jedno dieťa padlo na hrob, na ktorom som sedel. Rozplakalo sa. Zdvihol som ho.

Dieťa ma prepáľilo „čiernym pohľadom“. Striaslo ma.

- Chcem moju mamu... - povedalo dieťa.

A všetky deti hovorili plačom to isté.

Ako som videl všetky deti, pochopil som... že korporácie majú pravdu a ja som ten nesprávny!
Dieťa začalo hrabať v hline, vyvinulo obdivuhodnú rýchlosť, nezastavil som svoju imagináciu - alebo som ju nemohol zastaviť, ako som cítil vravu súdnej siene - dieťa sa prepracovalo k truhle, rozbilo ju tak nenormálne, že som sa vystrašil.

Uvidel som tvár „jeho matky“, plnú červov.

- Láska... - vyslovilo „maličké“ dieťa bez toho, aby mohlo vedieť?

„Láska“ – zopakovali všetky deti, a každé dieťa začalo hrabať pri tom svojom hrobe.

Dieťa vliezlo k svojej matke do hrobu.

Prišlo mi zle z toho, čo som cítil z hrobu.

- Ani jedna zo žien v týchto hroboch nezažila tvoj patent... orgazmus ich štruktúry myslenia... Aj preto zomreli... Odvtedy už žiadna žena nespáchala samovraždu.
- A muži? - spýtal som sa, ako som konečne uvidel obrysy súdnej siene. Bola to moderná miestnosť so všetkým povinným vybavením, ktoré korporácie presadzujú do súdnych siení.
- Ty si typický muž korporácií... - povedal žalobca.

Otočil som sa k ľuďom, a videl som namiesto „poslúchačov“ v sieni, len samé hroby.

„Ktorý život bol najlepší?“ - prepadlo ma. „A aké hodnotiace náhľady použijeme?“

Chcel som pocítiť blízkosť, ktorú ponúkajú korporácie, zahľadel som sa na sudcu.

- Ide mi len o slobodu v realite... - povedal som, ale vedel som, že klamem.
- Už nemáte stálosť v myšlienkach. Takí ľudia sú nepoužiteľní... Nemajú žiadny názor. Budete sa meniť aj desaťkrát za deň.
- Je zbytočné vzdávať sa nároku na lásku, - povedal mi obhajca.
- Pokročme, - vydýchol som.

Pomalý som vychádzal zo súdnej siene, už nemal kto tlieškať.

Všetci, ktorých som poznal, zomreli. Tak sa mi zdalo.

Keď stratíte svoje „ja“, môže to vyzeráť presne takto:

Roztvorilo mi oči, vietor, ktorý sa zdvihol, bol nesmierne teplý.

Ocitol som sa v miestnosti, ktorá nemala – odznova – žiadne pevné kontúry.

Oproti mne sedel Gagarin.

Zosmutnel som. „Strácam čas“ – pomyslel som si.

- Keď si prvý, nikto iný nepochopí v čom lietaš... - povedal, a vypil naliat.

Okolo neho sa zjavili dve sestričky. Jednu z nich chytil za pohlavný orgán. A ona sa iba usmiala.

- Čo chceš vedieť? - spýtal sa. - Všetko ti poviem. Všetko o svete, v ktorom musím žiť.
- Mňa zaujíma len to, na čo si prišiel.

Pokrútil hlavou. A zapozeral sa na sestričku, ktorú chytil za pohlavný orgán.

- To, čo hľadáš... to nejestvuje. Mal by si letieť prvý do vesmíru, aby si pochopil. Čo chceš viac počuť?

Necítil som väčšiu slobodu, ako keď som dnes po prvý raz súložil na objednávku korporácií.

Keď som sa pozeral do jeho očí, cítil som „ducha najvyššie oklamaných“.

Protestoval som proti tejto predstave, pretože „som potreboval“ aspoň čiastočný pocit reality.

„Chceš pocít reality?“ - ozvalo sa vo mne, ale nebol som to „ja“.

- Zober si tú druhú. Si tu so mnou. To jej postačí, - povedal mi, a vôbec mu na mne nezáležalo.
- Nenávidím sex bez lásky, - povedal som, hoci som nevedel, čo hovorím. A z hľadiska predchádzajúceho, som bol viac ako povrchný.
- A nechcem žiť v minulosti. Moje predstavy ma uzavreli... v ľudskej minulosti. Nebezpečné.

Sestrička sa ku mne nahla, pohľadila ma po tvári.

- Vy ste priateľ súdruha Gagarina?
- Som muž, ktorý dal ženám novú štruktúru myšlienok v orgazme... - skomolil som svoj objav.
- Jeho nechcem, je to blázon.
- Blázon som aj ja, - povedal Gagarin.
- Ale vy ste leteli prvý... Vy už nebudete nikdy blázon...

Hľadal som východ, ale nevidel som nič, okrem postáv.

- Nasleduj ma, - povedal Gagarin, ale zostal sedieť.
- Nemám chuť pomilovať nepodstatné ženy.
- Žiadna nie je nepodstatná, keď ju spoznáš bližšie.
- Každý sa snaží vymedziť svoj životný priestor, a mne sa nechce strácať čas s tými ženami, ktoré si ho ešte nevymedzili... - a pozrel som sa sestričke do očí.

Scéna sa zmenila.

Sedel som pri prvom manželskom obede. Cítil som sa ako manžel, a oproti mne sedela „sestrička“, oblečená ako VIP žena korporácií.

Usmiala sa.

A naložila mi porciu jedla.

- Chceš piť alkohol? Môžem ti dať povolenie.
- Si taká ako všetky ženy, ktoré som dnes mal.
- Samozrejme. Len ťa skúmam zvnútra. A skladám si mozaiku. Už nechceš milovať?! Už chceš naspäť svoj patent?!
- Áno.

Striaslo ma, ako keby zas a zase čosi vlastnilo môj mozog. Pocítil som v ňom tlak.

- Je tak ľahké zbaviť sa človeka, ktorý nemá vysporiadané svoje vnútro, - a žena si vložila do úst jedlo. Začala jesť - a tvárila sa, že ju to nezaujíma.

Nasledoval som ju, a vložil som si do úst kus mäsa. Konečne som si uvedomil za kusom mäsa živé zviera a všetok jeho strach pred zánikom.

Umožnila mi vidieť jeho zánik.

„Išlo o kravu.“

- Lepšie? - spýtala sa, ako prehltna.

- Som muž, ktorý vie tak veľa, tak na čo toto všetko?
- Toto je akt tvojho vymazávania.
- Prečo toľko zbytočného času?!
- Rozhodol si sa spoznať lásku, my ti ukážeme veľké množstvo štruktúr myslenia, ktoré lásku nespoznalo a ochorelo na to. Štruktúra myslenia, ktorá nenájde pokračovanie, je chorá.
- Stále tvrdíte niečo iné.

Vložila si do úst ďalšie sústo a tento raz sa sústredila na jeho prežúvanie. Prepaľovala ma „žltým“ pohľadom.

- Si úchyl, - a bol to hlas skutočného verdiktu.
- Áno, priznávam sa, bol by som úchylom bez peňazí... a bez toho, aby som si mohol zaplatiť moje úlety. Nevydržal by som to. Neuniesol by som to, - a zrazu som si uvedomil, že už som to „nevydržal“ toľkokrát.
- Má úchyl právo na lásku? - spýtala sa s úchylným - perverzným úsmevom.
- Vieš kto som, a ješ so mnou.
- Odmietla som ťa pri Gagarinovi.
- Mám chuť vrátiť sa k najvyššie oklamaným.
- K tým sa vracia iba... ak si oni prídu po teba. Prišli si po teba iba vtedy, keď si predal svoj patent za právo na lásku.

- Mám právo nechcieť rozumieť.
- Upokoj sa, toto je cesta k segregovaným.
- Pred chvíľkou si povedala, že je to akt môjho vymazávania.
- Samozrejme. Zažívaš len takú smrť, na akú máš...

Chcel som ignorovať jej posledné vety, a tak som sa jej zasmial do tváre.

- Zabil som naozaj?
- Je to podstatné?
- Áno, je. A veľmi.
- Aspoň vidíš, že vnútro človeka sa nezmení, aj keď zabije. Je to len chvíľka.
- Ale ostatní... korporácie... už nikdy... Povedali mi, že som stratil svoje „ja“.
- Mohli ťa ochrániť. Majú na to páky. Nechceli. Bolo to výhodné. Bolo výhodné, aby si sa nestal ďalším najvyššie oklamaným.
- Nerozumiem. Má ma tu niekto naozaj rád? - spýtal som sa ako naivný muž, ktorý sa nedokáže poučiť z reálneho života, kde často platí: „máť rád je ďalší kapitalistický biznis, kde víťazí najlepšia ponuka a ruka trhu je všemocná“. Iba som to hral! Možno som iba potreboval na chvíľku... rozosmiať „partnerku“.
- Toto je doba korporácií! A mimochodom, ty máš niekoho naozaj rád? - a ona sa naozaj rozosmiala...
- Teraz, keď ma to vyradilo zo skupín peňazí a zo spoločenských pozícií, kde chodia jednotky široko ďaleko... sa môžem spoliehať iba na jedenie s tebou, - ach, áno, moja tvár stvrdla.
- Dostať Gagarina v našej štrukturálnej hre myslenia do postele... je úspech! - a odhryzla si veľké sústo. - Tak ako aj teba! Môžem ťa mať naozaj rada... len na určitý úsek môjho života a potom už nie. Ako všetky ženy predou mnou. Berieš?
- Nebojíš sa ma?!
- Nie. Si viac mnou, ako si myslíš. Pozri.

A cítil som sa ako žena, ktorá nevie, čo chce.

- Prečo mám pocit, že teraz som najďalej od práva na môj patent, aj od práva milovať?
- Rozhodol si sa bojovať... a hľadať niečo viac ako ostatní? Tak sa nemôžeš čudovať, že sa v hlave cítiš ako terorista.
- Nehľadám viac ako ostatní! Som si tým istí. Mohol som si v korporáciách kúpiť viac ako ostatní. Už nie je čo hľadať. Hľadanie a jeho formy sú dôkladne predpísané.
- Bolo iba otázkou času, kedy začneš niečo naozaj hľadať za vymedzeným. Ten, kto príde s

takým patentom ako ty... musí mať v sebe nepokoj, ktorý ho ženie vpred.

- Ten nepokoj ma zabíja. Tu nejestvujú žiadni priatelia.
- Od určitého veku už nie. V korporáciách len známi. Ale všetci to tak máme.
- Chcem vyslobodenie.
- Nie. Nebude. Príliš veľa chýb, kde sa už nekupuje odpustenie.
- Čo nové sa ešte môžem dozvedieť za tými vymedzenými hranicami?
- O živote? Alebo o technických vymoženostiach? Niet sa veľa čo dozvedieť. Ľudia sa prispôbia všetkému. Nakoniec prejdú všetci zo segregovaných zón do korporatívneho sveta. Komfort... ľudský komfort je nad všetkým.
- Som dôkazom, že nie je!
- V každom okamihu, v ktorom môžeš využiť komfort... využiješ ho!

Pozrel som sa na ňu, a v skutku som uvidel všetky ženy korporácií. Venoval som sa pocitu, že mám pred sebou „zmluvnú manželku“ – a polepšilo sa mi.

- To jedlo je vynikajúce, - pochválil som ju.
- Som rada. Urobila som ho iba kvôli tebe. Tú kravu zabili kvôli stovke podobných, ako si ty, miláčik.
- Koľkokrát si použila môj patent?
- Nikdy sa nedozvieš to číslo, ale definoval si... že muži sa nikdy nedozvedia, čo znamená cítiť bod vzniku vesmíru. A ak to pochopíš, ešte stále môžeš mať od žien... viac ako jednu veľmi dobre upravenú kravu. Stále si vo výhode.
- Muži sa často dozvedia všetko... ostatné...
- Ale ženy tým majú čosi, čo je v existencii naozaj veľký nástroj. Oplatí sa tu byť len kvôli tomu! A to je čosi.

Cítil som sa pri jedení s ňou ako pri najvyššom súde, ktorý prichádza do úvahy.

Žiadne súlože ma nerozkladali, žiadne dialógy s najvyššie oklamanými, toto bola reálna bolesť - videl som ženu, ktorá pri každom pohľade do mojich očí pomenovávala moju podstatu:

„Budeš sa musieť učiť myslieť od začiatku, ak chceš k segregovaným. Nič z toho, na čo môžeš myslieť tu, tam nenájdeš. A nakoniec, to najlepšie, každá žena má v sebe rovnakú pravdu, keď to pochopíš! Či v korporáciách, alebo v segregovaných!“

Postavil som sa, a prešlo mnou uvedomenie, že žena predo mnou je cudzia, rovnako ako všetci ľudia, ktorých „môžem stretnúť“.

Bol som si istý po druhýkrát:

„Už viem aké je, keď všetci, ktorých poznám, zomreli.“

Ľudia síce jestvujú, ale už nejestvuje ľudskosť!

„Už viem, aké je nepodstatné súložiť len pre zabudnutie.“

Je to ako veľká potreba, je to ako „byť oklamáný a vedieť o tom, že som oklamáný ešte skôr ako k tomu klamstvu príde.“

- Pozri, cítim, že si moja manželka! - povedal som jej do tváre.
- Áno?
- Máme spolu uzavretú nejakú zmluvu?
- Áno.

Postavil som sa, podišiel som k nej, a nepodstatnosť:

Ona jedla, ja som jej obúchal o tvár môj penis. Vedel som, že je to nepodstatné, ale pretlačil som ten pocit pocitom, ktorý pomáha každému mužovi v manželstve – občas.

- Už lepšie? - spýtala sa, ako keby sa nič nestalo – veď sa nič nestalo. Moja úchylná anabáza nezmenila nastavený systém.
- Prosím, pomôž mi!

Chytila môj penis pomedzi to, ako prežúvala, a prefackávala ho oboma rukami.

- Nevidím v tom žiadny zmysel! - avšak môj pocit nepodstatnosti prekvapivo začínal víťaziť!
- Ale máš ďalšiu erekciu, - rozhodla sa podržať moju potrebu!
- Povedz mi... o čom to všetko je. O čom je život v korporáciách.
- Už si to sám definoval toľkokrát, tak ako každý, ktorý tu musí žiť.

Vysemenil som sa jej na blúzku.

- Nie sme si blízki, - povedal som, ako do mňa vstúpila depresia.
- A čo si čakal? Sme iba manželia, ktorí majú toľko spoločného, koľko sme si stanovili v zmluve. Práve som splnila pracovnú požiadavku. A mám na chvíľu voľno.
- Mám právo... robiť to s niekým blízkym.

Scéna sa bezmyšlienkovito zmenila, vedel som, že nie som pánom toho, čo sa okolo mňa deje – zase raz. Takých životov, ktoré sú „pánom pre samých seba“ je tak málo – a ja už k nim - ako som sa dozvedel - nepatrím!

„Ešte stále som veril právu... robiť to s niekým blízkym“.

Pudom sebazáchovy prežitia muža v tejto spoločnosti som cítil, že som prišiel o hlbšie slová „manželky“ vďaka jednej zbytočnej ejakulácii – čo mi robilo po dlhom čase skutočnú radosť! Ale už som nemal chuť strácať čas slovami, ktoré ma iba zdržujú.

= Po prvý raz som sa v pamäti dopracoval k nejakému dátumu!

Bol to dátum, v ktorom zomrel posledný človek, ktorý miloval človeka v každom.

Toto ešte nebol dátum korporácií!

A preto som sa necítil... ako muž korporácií, a preto som naivne túžil nájsť pomoc, ktorá by „išla“ za môj patent...

Nemáte mi prečo veriť!

= Po prvý raz v tejto knihe som uvidel ženu, ktorá ma nenechávala duševne chladného. „A vtedy má telo ženy inú vypovednú hodnotu“.

Možno to bola rovnaká manželka, ale ja som chcel vidieť inú ženu! Potešilo ma, že začala neosobne:

- Ako sa cítite? - spýtala sa ma. A mne sa jej tvár zdala „nová“ – bol som si istý, že toto nie je objednávka môjho strateného charakteru. Že táto žena má ešte vlastný charakter!
- Prečo?
- Všetky vaše sexuálne delikty... vďaka ktorým len sotva môžete byť tým, za koho sa vo vnútri považujete...
- Aké delikty? - snažil som sa zahovoriť, ale už som sa rozhodol, že pôjdem na to od podlahy: „Kým je muž, ak nie je milovaný?“ - ale správa myšlienok korporácií ma zastavila a vrátila späť: „Kým je muž, ak nie je uznaný korporáciami?“

- Len som bol používaný... ale zrazu, keď som začal chcieť niečo mimo pravidiel, neprešiel som.
- Čím ste neprešiel? - spýtala sa žena, a ja som vedel, že sa pozerám do očí odborníčky, ktorá selektuje. A nevedel som čo – ale selektuje!
- Neprešiel som právom byť „človekom, ktorý môže pomenovať korporácie aspoň v jednej činnosti, na ktorú by sa mu nemohlo siahnuť“...
- Nebuďte naivný. Alebo je to len ochrana systému vo vás?!

Chcel som uvidieť v žene niekoho, kto mi to vysvetlí!

- Som žena, ktorá žila s každým mužom histórie, - zrazu povedala, a usmiala sa mi do tváre.
- So mnou nie.
- Vy nie ste v histórii. Zamyslite sa nad tým. Vymažú vás.
- Prosím, povedzte mi pravdu! - zakričal som - a steny sa zatriasli ako papier, na ktorý neznámy muž napísal kruté pravdy o živote, ale žena ho z lásky k svojim deťom spálila.

- Zamyslíte sa... prečo iní... majú vzťahy v korporáciách a vy nie.
- Iní sa nedožadujú práva hľadať lásku, ktorá im môže povedať prečo áno a prečo nie!
- Ukážte mi jedno vaše konanie, ktoré by ste mohli označiť ako... čisté hľadanie lásky.
- Platí. Za každým úprimným mužom, ktorý miluje... viac ako sám seba... sa skrýva tajomstvo! Poznanie života... cez tajomstvo srdca... to je čosi.
- A to vám kto povedal?
- Túto myšlienku som si kúpil kedysi dávno na čiernom trhu s myšlienkami a pamätám si ju dodnes. Tá myšlienka je ako droga.
- Áno, tá myšlienka je droga.
- Vy ma môžete pustiť do segregovanej zóny.
- Nie.

Vyzliekol som sa.

- Nevážim si sám seba! - vykrikoval som. - A tým si nevážim ani nič iné. Vo vytvorených vzťahoch korporácií nie je nič, čo by som si mohol vážiť! Ukážte mi niečo, čo by som si mohol vážiť!

Ocitol som sa na detskom ihrisku, na lavičke sedela moja stará matka.

- Čo chceš vedieť o jej tajomstvách? - spýtala sa ma korporatívna selektorka.
- Či dokázala milovať! - vykrikoval som ako to dieťa, ktorý som bol.

Ale už som sa sústredil iba na hranie sa v pieskovisku. Nič viac nezaujímalo, bol som tým hraním.

A uvidel som všetky city mojej starej matky a bol som sklamaný.

„Každý vtedy miloval len podľa toho... čo mohol zničiť...?“

Videl som komu dala moja stará matka šancu a komu nie. Ku komu čosi žensky pocítila a ku komu nie. A videl som všetky jej myšlienky.

Stop! Prosím, stop! Nechcem vidieť, nechcem vedieť... prečo som vznikol!

Budem mať zlý pocit!

- Vtedy sa ešte mohlo milovať, ale ľudia si ten cit mýlili s potrebou s niekým byť... - povedala žena.
- Aj ja mám v korporáciách potrebu s niekým byť! Tak v čom je ten rozdiel?!
- Mala som priateľku... z pozície... kde sme mohli byť priateľkami. Áno, tá istá vrstva. Patrili sme do tej istej sociálnej skupiny, a mali sme porovnateľné vzdelanie i zážitky. Jedného dňa

prišla o priateľa, pretože už... nemohla platiť svoj diel partnerského zväzku... - žena si odkašľala, - A aby si zacelila potrebu s niekým byť, zaplatila si tanečné kurzy... Boli lacnejšie... Ale ten muž ju opustil... chcem len povedať... možno si zaplatil slobodnú vôľu a možno nie...

- Tak nepodstatné... - prebleslo mi mysl'ou – a vyletelo to zo mňa...
- Len počúvajte! Neriešilo to jej životný zmysel, ani jej činnosť nebola dôležitá z hľadiska spoločnosti, nemala žiadnu hodnotu... ale pomohla jej prežiť ďalší deň vtedy, kedy by ho inak nedokázala prežiť bez závislých myšlienok na toho muža...
- Mala si kúpiť iné myšlienky.

Striaslo ma.

Uvidel som svoju starú matku ako s ňou súloží jej manžel, môj dedo.

„Musím to vidieť?“

„Chceš vidieť pravdu.“

„Akáže je toto pravda?“ „Mám radšej pravdu, ktorá má slová.“

„Táto súlož už nemá žiadnu hodnotu...“ - a potom som sa dozvedel, že to je súlož, pri ktorej vznikla moja matka. Ako som mohol mať taký nesprávny pocit?

„Tvoja stará matka zakazovala súložiť tvojej matke s tvojím otcom, pretože tak si prisvojila vieru!“

Viera a korporácie!

„A prečo nezasiahli korporácie?“

Striaslo ma.

Roztvorili sa dvere – okrem starých gýčovitých dverí som nič iné nevidel.

Chcem von z tejto knihy!

Už nechcem písať, rozkladá ma to. Napriek tomu: je to ako život, toto písanie je ako život! A tento raz sa – odznova, odznova - ozvala moja pečeň! A mojím ľavým uchom čosi prešlo.

„Toto sú korporácie a toto je tvoja hodnota“:

Vstúpil som do priestoru, ktorý pripomínal moju poslednú vilu. Mal som však pocit, že už mi bola zhabaná duševnou exekúciou, ktorú sme si opisovali až doteraz...

Uvidel som šiestich najvyššie oklamaných, ako masturbujú a smejú sa mi do tváre. Masturbovať v ich veku... nechcel som chápať, nechcel som vidieť! Pravda a možnosti života – chcem vidieť viac ako masturbovať oklamaných!

- Má to nejaký zmysel?!
- Pridaj sa. Masturbujeme, pretože... nás nepustili k milovaniu.

Pridal som sa.

- A koho si predstavujete v tejto slobodnej činnosti?
- Toto nie je slobodná činnosť, toto je povolená činnosť.

Korporatívna selektorka ma chytila za hlavu.

- Prečo dávaš na rady tých, ktorí už raz spôsobili to, že si zabil?! - spýtala sa ma, a prisadla si ku mne. Až teraz som mohol zaostriť na jej tvár.
- Na jej tvár môžeš zaostriť len preto, lebo si náš počúvol, - povedal najvyššie oklamaný „s čiernym" pohľadom.
- Dajte mi ešte raz zlo! - vykrikol som do tváre mužovi „s čiernym"... - a naozaj som nevedel prečo. Čo si vo mne chcelo... a vyhralo. Nemal som šancu?!
- Ak je už raz v tebe, už neodíde... Nežiadaj o to, čo máš... - a usmial sa s úsmevom do tváre korporatívnej selektorke.
- Ste radi, že sa môžete ukájať nad ženou... ktorú ste už tak dlho nevideli? - spýtala sa ich, a prešla si prstom po nose.
- Vy ste tá žena... Tá žena?! - spýtal sa s ďalším smiechom nadvlády muž so „žltým" pohľadom - a naozaj sa zabával!
- Aká žena? - spýtal som sa a všetko mi prišlo také smutné, zbytočné a nerealistické, napriek tomu, že „som bol práve v štádiu, kedy som nevedel rozlíšiť, čo je realita a čo nie."
- Žena, ktorá nepotrebuje tvoj patent... - povedal muž „s modrým pohľadom".

Nikto z mužov – v ktoromkoľvek postavení, či je na strane dobra alebo zla – nemá rád, keď sa nedokončí... Aspoň jedna skutočná pravda.

- Strácam niť... - povedal som, ale korporatívna selektorka sa zapozerala na môj penis, a zhlboka si vydýchla. - Nechávate sa príliš klamať tým, čo vidíte. Aj títo muži sa kedysi pokúsili milovať...

- Masturbovať v deväťdesiatke je sloboda... - povedal muž s „čiernym pohľadom“. A doplnil:
 - Nepoznám svoj vek, ale musí to byť sloboda. Každá ľudská potreba dokáže zničiť človeka!
- Je to strata času. Všetci sa nechávajú vydierať svojou sexualitou?! A to vám berie preč precítene sveta... - žena si prešla rukou po svojom lone!

Vydierala nás!

- Precítene, ktoré spravujú korporácie! - zakričal muž so „žltým“ pohľadom a všetci pridali v masturbácii.
- Ja už nemôžem! - vykrikoval som, ako som pozeral „do ženy“, ktorá ma pohľadila po tvári.
- Kým si?! - spýtala sa tak vážne.
- Ten, ktorý dal patent... - odpovedal som ešte vážnejšie, ale - bohužiaľ: automaticky.
- Škoda, - zaznelo z nej s hlbokým výdychom.
- Škoda, - čosi povedalo zo mňa, otočil som sa bez vlastnej vôle do očí najvyššie oklamaneho „s čiernym pohľadom“.
- Niet toho, čo by sme si mohli povedať, - povedal mi do očí. - Konaj.

Žena sa rozosmiala.

- Prečo chceš stratiť moje sympatie?
- To nie sú tvoje sympatie!
- Žila som s každým mužom histórie. Ja som história.
- Aj ty používaš môj patent.
- Ako jediná nie som od neho závislá, lebo tvoj patent bude raz prekonaný.
- Môj patent nebude prekonaný! - vykrikovalo zo mňa ego, alebo som konečne našiel svoje „ja“?!

„Pre históriu je dobré a chcené súložiť s najvyššie oklamanými?“

- Problém je, že za sexualitou muža sa vždy skrýva veľmi podobný scenár... konaní, slov...
Poznám len silných a slabých mužov...
- Nedráždi nás? O čo ti ide?
- Všetkým nám ide iba o jedno ľudské ja... Všetci?! Kto vyhrá?!

Muž „s čiernym“ pohľadom sa postavil, zívot si, odpľul si.

- Poznám ťa, klameš telom, klameš dušou, ak by si nejakú mala. Ženy nemajú duše, ak žijú prídlho v histórii... už sa stávajú iba históriou, všakže... Muži sú iní. Muži sa nechcú vzdať slobody myslieť a konať tak rýchlo! - a prišiel k nej. Mal malý, ale dôkladne stoporený

penis.

- Neboj sa, už mi nejde o viac ako o to, čo práve vidíš. Poznám históriu. A toto je moje konanie! - povedal jej, a ja som uveril v jeho slobody.

Žena sa pozrela na mňa.

- Už cítiš svoje ja?! - spýtala sa ma s akýmsi sťažka definovateľným zvráteným úškl'abkom.
- Pomôžte mi... - povedal som jej, ale ona sa nahla k penisu najvyššie oklamaného... zobrala ho do úst. A ja som za ich chrbtami uvidel „prvý bozk človeka človeku“, ktorý si dali muž a žena bez tváří. Akoby to boli duše histórie a najvyššie oklamaného, ktoré sa stretali v živote každého človeka odvtedy, čo sme sa pobožkali po prvý raz ako ľudia, ktorí sa dokážu uvedomiť v žití a vedia, že zachovanie sa dá i uvedomiť. Áno, mal som ten pocit. Bol som v šoku, to, čo som videl, by „som určite nenazýval pravdou lásky medzi nami, ale ako bozk to vyzeralo.“
- Už chápeš?! - povedal mi najvyššie oklamany a jeho čiernota prešla do mňa.
- V tomto svete platí iba: máš, nemáš, - a muž „so žltým pohľadom“ podišiel k histórii, objal muža „s čiernym pohľadom“ okolo pliec, a povedal mi s profesorským hlasom: - Pridaj sa, aby si pochopil rozmer histórie.

Pozrel som sa na zostávajúcich mužov, opäť som si uvedomil, že som „vo svojej vile“.

Muž „s modrým pohľadom“ mi povedal:

- Pozri, ona chce teba, nie nás. Ale ak nebudeš konať, stratíš šancu.
- Akú šancu?! - ako som sa pozrel na „históriu“, pocítil som, že naozaj hľadám lásku!
- Čo to nechápete?!
- Musíš to uhrať so zlom. Inak sa k právu milovať nedostaneš. Taký je rozsudok, - povedal ktosi, kto sa vysemenil. Nestihol som zachytiť, ktorý najvyššie oklamany to bol. Prišlo mi odporne pozerat' sa na odbavovanie niekoho „cudzieho“ – napriek všetkému!
- Aký rozsudok?! - spýtal som s panickým strachom.

Puklo mi v hlave, bol som zase ako ovládač. Žmurkol som, a cítil som sa ako pri prvej žene tejto knihy. Chýbal mi zmysel konania, ale prišiel som k histórii, a môj penis som s plačom vložil do jej úst.

Pohľadila ma po stehne.

Obaja najvyššie oklamani, ktorí stáli pri nej, ma chytili okolo pliec.

- Nezapúdaj, že história nechce nič viac, ako práve vidíš! - povedal ten „s modrým pohľadom“.

- To je klamstvo! - ale žena, kľáčiaca na kolenách, sa mi pozrela do očí a ja som stíchol.

Moja (vaša) vila zmenila farbu podľa nálady „histórie“!

Prehral som svoje predstavy, moju vilu, a moje chvíľkové „ja“ patrilo histórii?!

- Prečo? - dokázal som sa spýtať s vypätím všetkých síl!

- Aké je nemať naozaj nič, o čo by si sa mohol v sebe oprieť? - spýtala sa ma história, ako sa mi dotkla jazykom uzdičky.

Všetci najvyššie oklamani sa rozosmiali. Ale ja som mal pocit, že stoja na mojej strane... Niečo vo mne muselo zasiahnuť... aby som sa nezrútil.

- Toto sa mi stalo už toľkokrát, a ja tomu stále nedokážem zabrániť!
- Lenže ja som tá, ktorá môže rozhodnúť... - ale nedopovedala, pretože „muž s čiernym“ pohľadom s ňou začal súložiť.
- Môžem! Ja môžem, pretože si tu ty! A ty ešte tomu nie celkom chápeš! - zakričal mi do tváre najvyššie oklamany! Vyhol som sa jeho „čiernemu“ pohľadu.
- Toto ma zabíja! - zakričal som.
- Nevysvetlila som ti duševné pravidlá... - a žena žmurkla ľavým okom. - Nemusela som. História... Už vlastným tvoj patent.
- Korporácie vlastnia môj patent! - bránil som sa, ale príjemný pocit z lízania môjho žalud'a víťazil.
- Ak ťa história podviedla, mal by si ju pretiahnuť. O iné pravidlá už medzi nami nejde. K láske sa aj tak nedostaneš. História tak rozhodla, - povedal najvyššie oklamany s „modrým pohľadom“.
- História mlčí, pretože má penis súdeného v ústach. Len podľa pravidiel. Stále viac a viac strácaš nárok na svoje „ja“.
- Toto som ja? - spýtal som naozaj prekvapene.
- Pochopíš, lebo chcem, aby si pochopil, ale najskôr... oklamani... právom na lásku histórie... znásilnia históriu, - povedala žena.
- Ty si chorá... - povedal som, a ona ma chytila za semeníky.
- História je chorá, - odpovedala, oblízala si pery jazykom a usmiala sa, pomedzi to, ako mi držala penis v rukách – držala ho inak ako ostatné, nikdy som nezažil takú jemnosť a citlivosť k mužskému orgánu!
- História ti teraz ukáže, čo znamená žena...

Zahľadela sa do mojich očí, usmiala sa, ako keby vlastnila patent na ten úsmev. Bol to skutočný

úsmev histórie...

- Nie, - a kývla hlavou. - Jednoducho... nie.

Sklopil som zrak, erekcia odišla. „Kam smerovalo to jej nie?!" Prečo ma provokovala?

- Bojuj, - povedal muž „s čiernym pohľadom".

– S čím?

– Chceš si ešte v živote zašukať?! Tak bojuj s histórou, alebo si už nezašukaš a my budeme šukať za teba. Také sú pravidlá.

– Ja som jemný muž! - vykrikol som, ako bol môj penis v „najnižšom evolučnom postavení".

– To tu nikoho nezaujíma. Tu nikoho nezaujíma... vo všeobecnosti, ako sa to všetko vyvíja. Ak citlivý znamená najviac zneužitý... - povedal najvyššie oklamáný „s modrým pohľadom".

– Nemôžeš? My môžeme... - povedal najvyššie oklamáný, ktorého farbu v očiach som nedokázal definovať, oklamáný, ktorý doteraz sedel najďalej od miesta ďalšieho súloženia, ktoré znamená len toľko, koľko „naozaj znamená".

Snažil som sa zaostriť, ale farba jeho očí mi naozaj unikala, a neviem prečo, cítil som sa ako zbalelý muž, hoci jeho pohľad sa mi zdal skutočne stratený a ja som zároveň cítil, že mám s ním spoločné viac, ako len, že sme oklamaní.

Všetci najvyššie oklamaní sa postavili a podišli k „histórii".

Jej úsmev do mojej tváre trval. Nenazval by som ho ironickým, stále sa mi zdal „viac ako skutočným vo svojej nahote, prostote a odkaze: na to, aby si naozaj pretiahol históriu musíš mať čosi viac, ako len penis, ktorého erekciu ovláda každá žena korporácií".

- Vynechali ste ma z hry! - zakričal som – celkom ozdnova – slová, ktoré mi nepatrili.

Najvyššie oklamaní začali znásilňovať históriu, a tá kričala:

- Povedzte mi aspoň raz svoju pravdu, vy oklamaní, vy, ktorých odsúdili na večnú slepotu, a na večné a bolestivé vnútorné tápanie za to, že odhalili historickú anomáliu korporácii: že si len tým, kým si – a klamstvo je práve v tom, že väčšina ľudí korporácií si myslí o sebe, že je niekým, kým nie je, ak majú stanoviť svoje ja v nahote všetkého, čo v živote urobili a robia!

História začala plakať, ako muži prirážali, recitovala slová od Aristotelesa... áno, tisíce iných, ktorých história Aristotelesom porazila... cez Augustína... cez Kanta... Hegela... Freuda... Foucaulta... Houellebecqa... tých mien bolo veľa, ale často je povinné používať len tých, ktorí už neurazia... (tvoje priezvisko, pretože či chceš alebo nechceš, aj ty máš aspoň jednu veľkú myšlienku, na ktorú sa - určite - v histórii zabudne) (=pretože aj v týchto kategóriách sú komerční

autori) ...a končila u mužov, ktorí ešte nevideli, že človek môže byť „hlboký“ aj – iba - len v „áno“ - „nie“.

Ženy nepoužívala!

- Kde končí vaše dobro? A kde končí vaše zlo, ak prirážate a ste iba všetkým, čo nemôžete zniesť? - kričala ďalej. Zdalo sa, že si „znásilňovanie“ v skutku ani trochu neužíva.
- Len ty to môžeš zastaviť, - zakričala na mňa, ako sa muži na nej striedali. A ja som pochopil, že to, čo nemohli „zniesť muži predomnou“ som nezniesol... s inou ženou ani ja sám.

Prišlo mi až príliš odporné to, čo som videl.

Nemohol som uhnúť – začal som masturbovať cez slzy – a nezostávalo nič, čomu by som mohol veriť, pretože som práve „nič necítil“!

Nepotreboval som ženu, potreboval som ukradnutú erekciu. Potreboval som závislosť, ktorá bola tak ďaleko od mojej podstaty.

„Aké je to mať erekciu len vtedy... keď si bez ženy a so ženou už nie?“ - prepadlo ma, ako som sa pozeral na históriu.

Rozhodol som sa hájiť „lásku“ vo svojej naivnosti oklamaneho, a zaútočil som na práve „znásilňujúceho“ históriu.

- Ak sa chceš pridať, stačí povedať, - povedal muž s „čiernym pohľadom“.

Radšej ju pomilujem podľa korporatívnych pravidiel, ako by som mal vidieť... znásilnenie histórie.

- My ťa k nej nepustíme. Čo to nechápeš? Nemáš právo na vlastnú erekciu, lebo nie si pravdivý... Také je rozhodnutie!

Zbláznil som sa, a začal som rozbíjať nábytok vo vlastnej vile, ale neprešiel žiadny zásah do mojich myšlienok a môjho konania.

Skúste ma pochopiť!

Pretože som necítil žiadnu erekciu, nebola vo mne potreba po žiadnej žene? Klamstvo.

V podstate som nepotreboval nič viac, „ako som práve videl“ – a vedel som, že nie som – zase - ani „najvyššie oklamáný“.

A teraz som v sebe precítil slová prvej ženy tejto knihy: „strácaš právo na ženské pošvy...“

- Zabite ju! Zabite ju! Zabite ju! - kričal som, a zrazu som uvidel pred sebou – a potom v sebe... „obrazy spomienok“, ktoré vo vás vytvárajú sekundové obrázky z reality, ktorú cítite, že bola **skutočná** – a niet sebaobhajoby:

Videl som každý svoj ironický úsmev na „niekoho“ adresu, kto „nebol na mojej úrovni“, cítil som svoje tiché vnútorné úsmevy, kedy mi niekto, koho som poznal, oznamoval... že prišiel o miesto v

korporatívnej firme... a ja som si pomyslel: „tak ti treba, keď si nepracoval podľa potrieb... a štruktúry myšlienok, ktorú si mohol dosiahnuť... ale nechcel si..." A videl som v sebe veľa, veľa vlastností, ktoré som predtým ignoroval – myslel som si, že korporácie sa postarajú o moje vnútro – a zrazu som pri znásľňovaní histórie „vedel“, že nie všetko bolo tak, ako som si v korporatívnom živote myslel... na objednávku.

- Uvidí! - zakričala na mňa história, a ja som v nej uvidel ženu... obyčajnú ženu... a uvidel som za všetkým bozkaním, súložením, plodením, pracovaním v prospech korporácií niečo tak prirodzené - každej ľudskej potrebe som zrazu dokázal priradiť zmysel podľa... vyvíjajúceho sa zmyslu života v každom, kto pátral... a dospel k niečomu, čo zostane nevyslovené.

Muž za mužom sa striedali a ejakuovali do histórie.

- Pretože toto je história... Čo chceš vedieť viac? A najvyššie oklamani odteraz už nie sú najvyššie oklamani... - povedala história s neznámou bolesťou, postrehnuteľnou v tvári.

Zahľadel som sa na vytekajúci spermat z jej pošvy a nevedel som nič viac, ako som vedel pred chvíľou.

- Teraz je ten čas! - a uvidel som modrý záblesk v jej pravom oku.

„Otočilo ma to" z „mojej" obývačky priamo na púšť, kde ku mne prišiel prvý muž, **ktorý údajne dokázal milovať každého...** a strelil mi facku.

- Mal by si nájsť prvého muža histórie, ktorý sa naozaj uvedomil.

A opäť mi strelil facku. Mne sklzol pohľad k pošve histórie. Oklamani muži mi podávali ruku – jeden po druhom.

- Taký nejestvuje, - povedal som do tváre „mužovi z púšte".

„Teraz sa pozeraj, teraz uvidíš rad mužov na púšti... mužov, ktorí vyhrali svoju pravdu..." - a uvidel som nekonečný rad mužov všetkých možných postáv.

Boli nahí.

Prvý z nich prišiel ku mne. Obzrel si moju obývačku, históriu, jej pošvu, šiestich oklamanych s ich penismi.

Pokrútil hlavou.

- Poraz moju pravdu. Toto je príliš nízko, - povedal mi naozaj vážne.
- Je mi jedno, čo viete. Nechcem vás spoznať.
- Musíš poznať viac mužov, ktorí vlastnia svoju pravdu... ak si nedokážeš od histórie zobrat' to, čo núka. Je viac ako toto. Je viac ako si si zhmotnil.

- Toto nie som ja.
- To ty si dovolil, aby si tvoju históriu prisvojili a znásilnili oklamaní.
- Prosím, povedz mi, aký zmysel má všetko, čo prežívam... - zvrátil som tvár, a mojou tvár prešiel podobný záchvev bolesti, aký pred chvíľou prešiel tvárou histórie.
- Kde máš svoju pravdu, muž? - spýtal sa ma, a dotkol sa mojej tváre so silou, ktorú by som nazval „sila pravdy“, ak by som bol ten pravdivý, ktorému korporácie povolili zažiť „pocit každej pravdy, ktorá jestvuje za všetkým, čo urobíme“.

Chcel som odpovedať, ale nemohol som. Zasmial sa mi do tváre. Opľul ma. Potom zotrel produkt slinných žliaz z mojej tváre. Pozrel sa na svoju ruku.

- Čaká ťa veľa mužov... - povedal mi, a pokrútil hlavou. - Pozri si na ňu. Na históriu, ktorá rozhoduje o tom, či budeš môcť milovať. Ty tomu ešte nerozumieš?
- Ona... - ale nemohol som povedať viac.
- Áno. Aj stvorenia ako ona... rozhodujú, ak sa stanú históriou nášho konania.

Opäť mi padol zrak na jej pošvu, a konečne som sa dostal aj k jej zdesenej tvári.

- Stojím iba o tvoje semeno. Prosím, odpusť mi, - zašepkala.

A muž z púšte sa obzrel na nekonečný rad za sebou - a potom ukázal na „históriu“.

- Ak nechápeš, že každý muž, ktorý má v sebe reálnejšiu pravdu, ako je tá tvoja, má k tejto žene bližšie ako ty, si muž, ktorý nepochopil, prečo sa tajomstvo lásky nedá opísať.
- Ako... to... že... môžeš... hovoriť... o... láske... a pritom... vlastniť pravdu, ktorá ti dovoľuje v korporáciách slobodne hovoriť?! - vyletelo zo mňa už po koľkýkrát čosi, nad čím som nemal kontrolu?
- Prosím, odpuste mu, - povedala - so strachom v hlase - „história“ do očí mužovi z púšte.
- Toto je história! - zakričal jej do tváre so šialeným výrazom muž, oklamaní sa rozosmiali.

Muž sa otočil k nekonečnému radu.

- Každý z nás má čo povedať. Ale vybrať si to musíme sami, ak pred nami leží žena... ako ona...
- Prosím, pomôž mi... - sotva dokážem opísať výraz tváre „histórie“... Nemal som ani tušenie, o čo ma prosí.

Pochopil som, keď som konečne dokázal zaostriť na prvých mužov. Boli zarastení, a každý z nich stál v rade s rôznorodou erekciou.

- My sme muži pravdy, a preto máme erekciu pravdy... - a jeho tvár neprežrádzala žiadnu hlbokú emóciu.

- Ja som sa už rozhodol, - povedal mi pomedzi to prvý muž z púšte. - Väčšiu hodnotu má pre mňa

niečo ti povedať. Niečo, čo zostane v tebe... To bude mať väčšiu hodnotu ako súlož, na ktorú má síce právo moja pravda... Ale nemôžem súložiť s históriou, ktorá ide s každým... a nakoniec zostáva len to, čo sa ujme podľa pravidiel... kde nevíťazí ľudský rozum...

Ako som uvidel ten rad v „nekonečnej pravde mužského ja“, po prvý raz – po dlhom čase – som niečo pocítil k cudziemu človeku – a bolo to k „histórii“. Pocítil som ľútosť, ale v myšlienkach sa mi ihneď ozvalo:

„Načo?“

Reagoval som, a myslel som si, že zažívam iba ďalšiu slobodu, ktorá musí byť niečím vykúpená:

- Prosím, pustite ma k segregovaným... Pustite ma k človeku, ktorý vie... čo je to milovať...
- Pozri sa na tento rad. Každý z týchto mužov to zažil. A kam dovidíš, vidíš, že každý má erekciu pravdy, - povedal muž z púšte.

Najvyššie oklamaní, ktorí podľa „histórie“ už neboli najvyššie oklamanými, si posadali naspäť do mojich kresiel a pozerali sa na nekonečný rad.

- Erekciiu má aj každý muž korporácií, - snažil som sa povedať prvé, čo ma napadlo, ako som sa obtrel zrakom o „oklamaných“.
- Erekciiu máš aj ty, a patrí ženám. A patrila aj histórii, keď ti ju zrušila. Ako môžeš byť slobodným, ako môžeš mať v sebe pravdu, ktorú ti uzná iný muž?
- Chceš mi povedať niečo naozaj hlboké? - prekvapilo ma, s akou vážnosťou sa zo mňa vydral tento hlas.

Muž sa iba pousmial.

- Mužov by nikdy nezaujímal to, čo si svojim patentom ponúkol ženám. Oni vedia myslieť, ženy sa musia učiť myslieť. Preto je tvoj patent... taký úspešný.
- Mužov... by nikdy nezaujímal pocit... vesmíru... v bode... jeho stvorenia?! - spýtal som sa, ale sám som si pripadal byť v tých slovách neúprimný.
- Je to len pocit. Chcem ti povedať viac. Tvoj patent je pre chod sveta príliš nepodstatným. Je len malou tehličkou, ktorá sa používa, aby ženám zacelila prázdno. Muži majú iné prázdno.

„Bol som rád, že konečne niekto... po určitej zmätočnej dobe... ku mne pristupuje s tým, že je to **môj patent**". Inak som mu neveril.

Zrak mi sklúzol k nekonečnej rade. Muži mali bez pochyb kamenné tváre.

Stáli vedľa seba, nie za sebou!

Ako keby si bol človek v nich v niečom rovnocenný!

História sa rozplakala, ale prekvapivo jej nohy zostávali v rovnakej polohe, ako keď dosúložila s „posledným najvyššie oklamaným“.

A každý muž v rade mi prišiel v niečom rovnaký.

Základné chcenie zostáva?

Otočil som sa k „najvyššie oklamaným“ – cítil som, že už nie sú najvyššie oklamaní.

Muž s „čiernym pohľadom“ povedal, ako si prešiel rukou po brade:

- Teraz sa pozerám na nekonečný rad najvyššie oklamaných. Myslia si, že majú svoju pravdu. Ale nikto iný o nej nevie. A história ich neľutuje!

Muž z púšte „prikázal“ najbližšiemu mužovi... v rade, do ktorej sa môžeš dostať „aj ty“... aby podišiel k histórii – pohybom ruky.

Vojna pravdy?

Vojna histórie?

„Vybratý-odporučený“ muž, ktorý si mohol vybrať? - sa postavil nad históriu.

Ona sa pozrela na jeho erekciu.

A on jej povedal:

- Zabudni na mňa... ak môžeš... - a pozrel sa do jej očí, ona vykrikla:

- Vidím celý tvoj život. Je tvoja pravda len to, čo vidím? Alebo si dokázal myslieť aj tak, aby niekto iný videl zase o krok ďalej?
- Zbytočné slová... Nič nie je tak zbytočné, ako keď história hovorí zbytočne, - a pristúpil k nej, vsunul do nej svoj orgán.

A muž z púšte iba pokrútil hlavou.

„Myslel som si, že jeho pravda bude hlbšou“.

- Vidieť toto nekonečné množstvo opakovaní... pochopil by som, prečo história nemá už záujem... súdiť korporatívne milovania... - povedal muž „s čiernym pohľadom“.

História však začala vzdychať „šťastím“.

- Nikto iný... ako žena... nepochopí... čo je to... byť pomilovaná mužom, ktorý vlastní... skutočnú pravdu, ktorú v ňom už nikto iný nespochybní. To je dar!
- Je to viac ako môj patent? - vyštekol som!
- To už nie je o patentoch... - a zaklonila hlavu, vykrikla blahom: „Doneste mi všetkých mužov s pravdou, ktorú nikto nespochybní... a ja sa možno raz zamilujem... v celej histórii... ktorú poznám... do jedného nesprávneho muža...“ - a keď končila s výkrikom, zahľadela sa „do mňa“.

Po prvý raz som pochopil, že jej pohľad má právo... súdiť moju podstatu, keď som si – bez myšlienok – klakol „pred ich súložiacie telá“ – a zapozeral som sa na „najvyššie oklamanych“, ktorí si naliali čistého vína, ktorého pôvod nikto neskúmal – už i víno iba jestvovalo.

A nekonečná rada „pravdivých mužov“ sa bez hlbšieho vysvetlenia súvislostí – koho zaujímajú súvislosti, keď sa ráta iba to, čo „vidíš“... - zmenila na nekonečný rad mužov korporácií, ktorí patria do strednej triedy prežívania.

Sklonil som pred nimi hlavu, aby ma nebolela pečeň. Moje telo jednalo za mňa! Moje telo bolo mojim konaním!

História okamžite odsotila súložiaceho. Jeho tvár, jeho telo sa nezmenilo. Ani jeho „nahý formát“ nebol iným, ako predtým, kedy ešte púšť pôsobila ako metafora na život pravdivých.

Teraz muži stáli v raji korporácií, nemali čas myslieť sami za seba, za každým mužom bola vidieť jeho kancelária, jeho pozícia, a každá jeho myšlienka sa dala predvídať.

Každá myšlienka bola napísaná v tvári - a ani jeden s mužov nemal erekciu.

- Každý z nás má vlastnú históriu... - povedal odstrčený muž, a strelil výraznú facku „histórii“.

„Najvyššie oklamaní“ s modrým a s čiernym pohľadom sa divoko rozosmiali. Muž so „žltým“ pohľadom sa pozrel na mňa.

- Aké to je – patriť telom... i zbytkami duše... priemerným... mužom korporácií? Teraz si presne v tomto štádiu. Takí muži nikam nepúšťajú, tí nevedia, že jestvuje viac, ako vidia oni. Žije v nich pocit ochranného pudu, že žijú maximum... - povedal tak nezúčastnene.

A z mužov v nekonečnom rade nikto nereagoval.

- My naozaj niečo tvoríme... - povedal každý tretí, takže zahučal „nielen môj životný priestor, ktorý som práve cítil“. - Na rozdiel od vás... ktorí ste sa nechali vyradiť... My používame vaše myšlienky a vašu tvorivosť a vy za to máte len všetko, čo uzatvára človeka... do zbytočnosti.
- My sme pretiahli históriu a vy nemôžete! - zasmiali sa všetci „najvyššie oklamaní“, až na muža so žltým pohľadom.

A ja som pochopil na koho strane stojím! A zároveň som si znovu spomenul, že všetko... „čo chcem je... zažiť lásku, ktorú nebudú spravovať korporácie.“

- Áno, si na strane týchto mužov... - ukázala história ne nekonečný rad mužov, ktorí sa tvárili, že na niečom pracujú, pričom „nebolo na čom pracovať“, keďže muži na to nemali žiadny priestor – v tom rade.

- Čo mám urobiť, aby si mi dala povolenie? - spýtal som histórie, a veril som si v tej otázke.

Polovička mužov korporácií sa zmenila na mužov s pravdou... z púšte – pretože tak som to cítil, keď si história preložila nohu cez nohu a zakryla si tým pošvu.

- Nájdi mi rozdiel, a povedz mi o ňom, keď nájdeš odvahu so mnou súložiť a necítiť bolesť za to, že nič necítiš a že ťa tvoj korporatívny pocit sexuality iba nezneužíva... lebo presne tak to budem chcieť ja!

Skúmal som mužov korporácií a mužov z púšte... a videl som, že niet rozdielu.

– Prečo tak rýchlo zabúdaš na to, čo muži pravdy nikdy nezabudnú?

Áno, polovica mužov mala úprimnú erekciu, ale ani jeden sa nepribližoval k histórii.

– Vidím len jeden rozdiel.

– Vyber z nich toho najpravdiviejšieho, lebo ja to nedokážem. Ja som iba žena, ja by som si to skôr či neskôr vyčítala. A ja ti poviem, prečo ťa korporácie stále ovládajú a prečo nepatríš do histórie, kde stoja iba tí, ktorí dokázali ustáť skúšku času, ktorý neoklameš.

Všetci muži s erekciou povedali:

– Ja som ten pravý, ale to môže povedať každý. To, či som ten pravý, pochopíš, iba ak ma budeš nasledovať... - a zdalo sa mi, že skúmavo (nie s opovrhnutím) skúmajú pravdivosť erekcií „jeden druhému - a tak ďalej...“, pretože ich hlasy a ich „vety“ vo mne vyvolali neodvolateľnú otázku:

„Do akej miery môže byť vnútro pravdivých mužov rovnaké... keď sa už aj tak na vnútro človeka nikto nepýta.“

A ja som vo svojej štruktúre myšlienok „uvidel“ presné číslo mužov, ktorí už v histórii povedali:

– Nasleduj ma.

História sa iba zasmiala. A sklonila zrak k svojej pošve. Našťastie povedala „čosi nesmierne hlboké“:

- Väčšina aj tak zomrela bez toho, aby ich niekto nasledoval. V tom je môj žart. Avšak ešte krajší odkaz je ukrytý v tom, že v dobe pred korporáciami bolo často nesmierne dôležité, či ťa dokázala nasledovať aspoň jedna osoba. Tá, ktorá ťa milovala. Tá, ktorú si miloval. Alebo... aby si ju nasledoval ty takým spôsobom, aby si neskončil ani v jednej rade... z týchto dvoch rád, - a jej smiech sa ešte zvýraznil.

– Vyberám sám seba, - povedal som drsno.

– Tak predsa, - povedala tak „žensky“. - Máš len jednu chybu. Nepatríš k tým pravdivým. Ale

chápem ťa.

A ja som vo svojej štruktúre myšlienok „uvidel“ presné číslo žien, ktoré už v histórii povedali: „Chápem ťa.“

Zhrozil som sa z toho čísla, pri mužoch som sa cítil „bezpečnejšie“ – ak mi rozumiete.

Tu som konečne nedelil ženy:

- na ženy korporácií
- na ženy, ktoré dokážu podržať muža, ak on splní podmienky a požiadavky
- na ženy, ktoré zažívajú prienik všetkými predchádzajúcimi bodmi

- Som pravdivý. Môj patent neklame, - povedalo čosi zo mňa.
- Môže oklamať, ak sa žena rozhodne veriť iba... jemu, - povedala história, ale vzápätí sa usmiala: prostredník pravej ruky si vložila do pošvy. Potom si ho oblízala – a pokračovala:
- Verila by som na teba, ale moja pošva nikdy neklame. Nedostal si sa do nej. Taká je krutá pravda. Máš len svoj život a nevieš ho využiť.

Chcel som vidieť, počuť, cítiť od histórie niečo viac – a dostával som stále iba to isté, čo som mohol dostať v obmenách všade! DOČERTA!

Pozrel som sa na mužov s erekciou. Pozrel som sa na mužov korporácií. Pátral som po svojej pravde!

A história pokračovala vo svojej pravde:

- Každý muž môže mať tvoj patent. Preto títo muži stoja v týchto dvoch radách. Dúfajú, že ich pravda im dá tvoj patent... aspoň pre jednu ženu zdarma. Tá žena... by som asi mala byť teraz ja.
- Prosím?! Taký muž je len jeden. Myšlienky už majú len takú hodnotu, akú hodnotu má ten, ktorý myslí. Nikto nemá vyššiu hodnotu ako ja!
- Každý muž je len jeden... Ale to nechajme tak. Nechajme tak tých, ktorí neboli nikdy nasledovaní. Chceš o sebe niečo naozaj počuť?! Vždy si používal len životný inštinkt, a keď životný inštinkt odíde, čo z teba zostane? Kým si?!
- Bol som muž, ktorý má najvyššiu ochranu, pretože stvoril pravdu prežívania! Korporácie vedia chrániť človeka aj pred smrťou, keď im za to stojí!
- Alebo vedia smrť dodať. Je to len biznis. Určite ti to už povedali.

A ja som vo svojej štruktúre myšlienok „uvidel“ presné číslo mužov, ktorí už v histórii „ustáli“ pocit, že „svet nemá zmysel, ak si to želáš“:

Z toho čísla išiel strach a zároveň odkaz: „koľko mužov sa už z toho dostalo“.

- Pravdiví s erekciou... tomu číslu neuveria, - povedala história = uvedomil som si, že sa ďalšia „žena“ stala mojimi myšlienkami. Už mi to neprišlo zvláštne. Aspoň som sa necítil „tak sám“ medzi toľkými mužmi.
- Každý muž, ktorý žije v nejakej pravde, sa skôr... či... neskôr stane... uzavretým pred pravdami iných. Také sú fakty histórie, - dodala **história**, postavila sa – a objala ma!
- Ty si naozaj neobjavený... Všetci muži korporácií sú neobjavení... - zasmiala sa, prešla mi pravou rukou po perách. - A tých pravdivých... Nikto ich nepotrebuje... v pravde, ktorú si obhájili, pokiaľ... Víťazí len pravda, ktorá sa dá speňažiť... v celej histórii, ktorou som.
- Som potrebný? Som potrebnejší ako oni?
- Objala som ťa.

Tu som pocítil v sebe obrovské prázdno a zavial vo mne pocit, že si so žiadnou živou bytosťou už nemám čo povedať.

- Áno... To je ten správny pocit, ktorý musí mať človek, ktorý bude vykázaný k segregovaným, - povedala tak drsno, a predsa žensky. Hlavne po tom všetkom, zdalo sa mi, že v nej vidím **jedinú ženu**... zo všetkých žien, ktoré žili a žijú. Bolo to prekvapenie.
- Dokázal som to? - spýtal som sa z povinnosti, lebo som jej jednoducho neveril. Vy by ste jej verili po jej slovách o pravde medzi nami?
- Pátraj... Otváram ťa z lásky! - a zrazu som konečne spoznal jej tvár! A potom dodala ako žena, ktorá drží históriu otvorenú pre všetkých segregovaných: „**Každý si zaslúži byť otvorený z lásky, nech je aj nesprávny, to láska dokáže! Potom sa uvidí...**“

Lenže, ja som už vedel, čo je história zač!

A súd ešte raz prečítal rozsudok: „Si otvorený z lásky, pretože sa do teba zamilovala história. Dostal si, čo si chcel. Je to dostatočný trest.“

Naozaj som pocítil v sebe ozrutnú lásku, avšak história sa zmenila na všetko, čo vidím každý deň.

Volám sa Milan Kališ. A som bližšie k realite, keď som uvidel tvár histórie?